TÖB-DER KONGRESİ

• PROLETARYA SOSYALİSTLERİNİN GÖREVİ •

YAZISI SAYFA 4'DE

KURTULUŞ

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ ve EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN

22 AĞUSTOS 1978 — SAYI 34 — 350 KRS.

● Türkiye ve Kürdistan halkları için mücadele veren tüm yurtsever ve devrimci güçlere çağrı;

KÜRDİSTAN'DA SÖMÜRGE ZİNCİRİ PARÇALANACAKTIR

Hakkari olayları üzerindeki sis perdesi aralandıkça ve Güney Kürdistan'daki direniş konusunda daha sağlıklı değer -- lendirme yapabilecek duruma geldikçe, Kürdistan Halkının Kurtuluş mücadelesi üzerinde oynanan ve sadece Kürt halkını değil, Türkiye, Irak, İran, Suriye ve giderek tüm dünyanın halklarını ilgilendiren oyunları ve bu oyunların tezgahlayıcısı emperyalist güçlerle sömürgeci dört devletin ve Kürdistan'daki gericilerin çirkin yüzleri daha bir açığa çıkıyor.

Hakkari'de "Barzani" ve "Talabani" yanlısı güçlerin kendi aralarında çatıştıkları "iddiası temelinde yükselen ve "İran'ın SAVAK adlı istihbarat teşkilatının Türkiye'deki Kürtleri ayaklandırmak için harekete geçtiği ve bunun içinde KAVA adlı gizli örgütü seçtiği" iddiasıyla HÜRRİYET gazetesi tarafından günlerce sürdürülen yayınla devam ettirilen, Aydınlık ve Tercüman gazetelerinin demagojisiyle zenginleşen ve Demirel'den, Türkeş'e oradan da Oligarşi'nin "umudu" iktidara varıncaya kadar herkesin üzerinde "titizce" propaganda yaptığı ve "bölücülerin Doğu'da bir Kürt Devletikurmak için harekete geçtiği" şeklindeki yıllardır ağızlarda sakız haline getirilen ırkçı, şoven şartlandırma birçok "yurtsever" ve devrimci"çevreninde suskunluğu sonucu, emekçi kitlelerin gözünden gerçekleri bir daha uzak tutmuştur.

Hakkari olayları üzerine KURTULUŞ gazetesinde yayınladığımız yazılar da, tüm gerici güçlerin Güney Kürdistan'da bir direniş olduğu gerçeğini saklamak ve Kürdistan halkı arasında yılgınlığı daha çok yaymak için saldırıya geçtiğini ve bu saldırı karşısında tüm yurtsever, ve devrimci güçlerin elele vererek bu oyunları bozmak görevivle karşı karşıya bulunduğunu belirtmiştik. Yine yazılarımızda, Kürdistan'ın kurtuluş hareketinin önderliğinde aday olarak ortaya çıkmış güçlerin kendi aralarında çatıştıkları gerçeğini de görerek, daha çok Irak'ta sömürgeci iktidara karşı verdiklerimü cadeleyi övmüş ve sorunun bu yanını ön plana çıkarmıştık. Bu amaçla bir yandan Güney Kürdistan'da silahlı direniş olduğunu ve bunu bastırmaya sömürgecilerin güçlerinin yetmeyeceğini, diğer yandan da Oligarşinin tüm çabalarına rağmen bir Kürdistan ve Kürt ulus gerçeğinin olduğunu vurgulamaya çalışmıştık. Kurtuluş'un bu

DEVAMI: sy: 5, st: 7

MŞM'de toplu sözleşme imzalandı

2 aydır grevde olan Mansur Şahin Makine Fabrikası ile Tüm Döküm-İŞ Sendikası arasında Toplu İş Sözleşmesi imzalanmıştır. Sendika yetkilileri, gazetemize verdikleri demeçte şunları söylemişlerdir :

"MŞM grevi, sendikamızın grev işlemlerini tamamlarken yaptığı bir hata yüzünden İşverenin grevin yasal olmadığı yolunda bir dava açması ve sendikamızı ve üyelerimizi bununla tehdit etmesi yüzünden imzalanan toplusözleşmede bazı tavizlerle bitmiştir. Bu durum olmasa, alabileceğimiz ücret zammının daha altında bir zama evet dedik. Kıdem tazminatını ve ihbar tazminatını yasal sürenin üzerine çıkaramadık. İkramiye ve bir kısım sosyal haklar da bu yüzden yeterli düzeyde olmadı.

Fakat imzaladığımız Toplu Sözleşme gene de aynı çaptaki işyerlerinin sözleşmeleri ile, aynı düzeyde, hatta bazı haklar bakımından daha ileridedir. Bu sözleşme ile her sene için saat ücretine 8 Tl. Ücret zammı, birinci yıl 2, ikinci yıl 3 maaş ikramiye, net 2000 Tl. yakacak ödeneği, 1 maaş tutarında evlenme yardımı, 100.000(Yüzbin) Tl. tutarında ölüm sigortası yaniölüm yardımı, 1000 Tl. doğum yardımı, (net), net 2000 Tl. askerlik yardımı, ilkokuldakiler için 500, orta -

DEVAMI: Say: 5, st: 5

AKSU İPLİK'TE NELER OLUYOR?

Aksu iplik fabrikası, Antalya' tarım satış kooperatiflerine (Ant-Birlik) bağlı, Antalya'dan 20km. uzaklıkta Aksu bucağındadır. 1973 yılında kurulmuş olup halen 1800 işçi çalışmaktadır.

Fabrika MC dönemlerinde faşist militanlarla doldurulmuştur.

Çalışmadan para alıp Türkiye'nin çeşitli yörelerinde eylemler için kullanılan çok sayıda faşist besleniyordu.

MC'nin yıkılmasıyla bu olanakların ellerindengideceğini düşünen bu asalaklar fabrika içinde çeşitli eylemlere başladılar

Fabrikaya yeni giren arkadaşlarımızı döverek işe başladılar. Bunun arkasından ortalığı kasıp kavurarak içi boş tehditler savurmaya başladılar. Bu hergün devam ediyordu. Öyle bir duruma gelindi ki bir kısım insanlar insanlık düşmanı faşistlerinsaldırısını bekler hale geldiler Bu bir nevi psikolojik savaş niteliğindeydi. Arada birkaç kez bazı arkadaşlara sözle olduğu gibi fiilende saldırıda bulundular. Fakat bunlarda gereken cevabı aldılar. İstediklerine ulaşamadılar.

Daha önceki olayları tezgahlayanlar, umduklarını bulamayınca yeni saldırılar düzenleme hazırlığı içine girdiler.

7.8.1978 tarihinde meydana gelen olay şöyle hazırlanmıştır.

Öteden beri bütün olay tertipçileri olan TEKSİF Sendikası başkanı Fikri Gökkaya, işyeri baştemsilcisi Üzeyir Doğan, fabrika emniyet Amiri Hüseyin Sapmaz sosyal hizmetler sefi Ergün Ersu sicil şefi Cemil Katırcıoğlu'nun 5 Ağustos ve 6 Ağustos günlerinde tertip toplantıları yaptıkları tespit edilmiştir. Bu toplantıdan sonra 7 Ağustos pazartesi günü hesap soracağız diye söylenti çıkardılar.

Toplantının arkasından işyeri baştemsilcisi Üzeyir Doğan 7 Ağustos günü sabah saat 5'te Aksu Serik ve Antalya'da ki militanlarına saldırı için hazırlıklı olun diye talimat vermiştir. Aynı gün sabah saat 6' da fabrikanın telefon bağlantısı kesilmiştir.

Normal işe gelenler durumdan habersiz görevlerinin başına gitmiştir. Daha sonra servis arabalarından inen fakat o gün çalışması olmayan kişiler 80-100 kişilik grup halinde işletmenin içerisinde personel ile yemekha-

DEVAMI: Say: 5, st: 1

KURTULUŞ

Yığınları Faşizme, Şövenizme ve Hayat Pahalılığına Karşı Mücadeleye Sokalım

Son zamanlarda oligarşi ve onun çeşitli temsilcileri, sözcüleri "bölücülük" üzerine yaygaralarını yoğunlaştırdılar. Bu yaygaralar özellikle Hakkari olayları ve Güney Kürdistan'daki çatışmaların geliştiği dönemde iyice ayyuka çıkmıştı.

Oligarşinin bu denli titizlik gösterdiği bu sorun üzerinde, yani Kürdistan ve Kürt ulusu gerçeği üzerinde sosyalistler gereken titizliği gösteriyorlar mı? Politika sanatında düşmandan öğrenmek diye bir şey de vardır. Düşmanımız (emperyalizm ve oligarşi) "bölücülük" üzerine bu denli yaygara kopardığına göre "bu işin içinde bir iş var"demektir.

Kürdistan ve Kürt ulusu gerçeğine, Kürdistan'daki sömürge zincirini yarattığı ssorunlara, sosyalistler daha fazla gözlerini kapayamazlar, kapamamalıdırlar. Kürdistan halkının kurtuluş mücadelesi, çok çeşitli engeller, ve güçlüklerle boğuşarak gelişmektedir. Sömürgeci-oligarşik diktanın yaygaralarının ayyukka çıkmasının temelinde de bu gerçek vardır. Sosyalistler bu gerçeği kavrayacak güçleri oranında buna el atmalılar, yığınlar arasında bu soruna ilişkin propaganda ve ajitasyonlarını daha yaygın ve etkin birşekilde yürütmelidirler.

Oligarşinin Kürdistan'daki sömürge zincirinin yıpranan halkaları değiştirme, zinciri daha da sıkma çabalarıyla, faşist saldırıları birbirinden soyutlamak mümkün değildir. Türkiye bütününde faşist saldırılar belli bir plan vee program çerçevesinde azgınlaşmaktadır. Evvelki hafta onlarca yurtseverin katledilmesi ve yüzlercesininyaralanmasıyla son bulmuştu. Geçen hafta daha "sakin" bir hafta oldu. Türkeş'in barış (!) çağrıları bekleniyor herhalde (!) Faşist saldırı ve katliamların geniş yığınlardan giderek daha az tepki görme eğilimi sözkonusudur. Bu tehlikeli birşeydir. Kitlelerin bu konuda duyarlılığını arttırmak, faşist demagojiyi etkisiz kılmak ve faşizme karşı aktif-yığınsal mücadeleyi örgütlemek ve yükseltmek yine sosyalistlerin en temel görevlerindendir.

"İki aile biraraya gelerek, kiralık ev tutabiliyor" gazeteler böyle yazıyorlar. Bu bile Türkiye'de hayatpahalılığının gelip, dayandığı noktayı, dayanılmaz boyutlarını göstermeye yeter. Temel ihtiyaç maddelerinin herbiri geçen yılın en aziki misli, enflasyon oranı yıllardan beri çift haneli rakamlarda seyrediyor. Enflasyon rekortmeni Türkiye, en son tedbir olarak parasını, diğer en yoksul ülkeler gibi ve IMF'nin talimatları gereğince, "Özel çekme hakkı"na bağladı, ve bir kez daha geçen hafta devalüsayon yaptı. Ancak kuşkusuz alınan bu son "tedbirler"de ekonomiyi kurtaramayacak, özellikle de geniş yığınların yaşamında olumlu değil, tam tersine olumsuz etkiler yapacak.

Tüm bu sorunlar içiçe girmiş durumda. Biri diğerinden bağımsız değil. Öyleyse önümüzdeki görev açık; en geniş yığınları faşizme, şovenizme ve hayat pahalılığına karşı mücadeleye sokmak. Ülke çapında bir kampanya örgütleyerek, tüm enerji ve becerimizi ortaya koyarak, yığınları emperyalizme ve oligarşiye, faşizme ve sömürgeciliğe karşı eyleme sevketmek. Görevimiz budur.

KURTULUŞ

Faşistler Tepecik halkını yıldıramaz

Oligarşinin Tasmalı köpekleri, faşist katiller Mamak'ta Tepecik otobüsünü makinalı tüfeklerle kadın-erkek, çoluk- çocuk ayırdetmeksizin, taramışlar ve 2 yurtsever (Hasan Harputlu ve Kemal Binici) ölmüş 16'sı ise yaralanmıştır.

Tepecik mahallesi bir tepe üzerinde, çoğunlukla alevi yurttaşların oturdukları ve devrimcileri bağrına basan halkın yaşadığı bir mahalledir. Civarında ise daha çok sünni yurttaşların oturduğu Köstence, Mamak gibi semtler bulunmaktadır. Bu semtlerde faşistler özellikle alevi-sünni sorununu körükleyerek daha etkin durumdadırlar. Tepecik'e çıkan yol bu mahallelerin içinden geçmesine rağmen faşistlerin tüm saldırı ve her türlü çabaları sonuçsuz kalmış, mahalleye girememişlerdir. Mahalleye giremeyen faşist cellatlar halkı sindirmek, yıldırmak için gidiş gelişlerde saldırılar düzenlemektedirler. En son saldırı bu katliam olmuştur. Fakat faşistlerin silahı geri tepmiştir, hem de onları darmadağınık edecek şekilde.

Katliamdan hemen sonra, ölü ve yaralılarını hastaneye götüren Tepecik halkı, ardından Tuzluçayır'dan ve diğer yerlerden gelen devrimcilerle birlikte analarının, babalarının, kardeşlerinin kanı kurumadan Mamak'ta faşistlerin etkin o olduğu yerleri basmış ve faşistleri çil yavrusu gibi dağıtmıştır.

Ertesi gün Tepecik halkı, polisin kaçırdığı cenazeleri almak için, proletarya sosyalistlerin öncülüğünde karşıyaka mezarlığına yürüdü. Burada Tepecik halkıadına konuşan bir arkadaş, saldırılar karşısında yılmayacaklarını belirtti, ve "bir Hasan birKemal ölmeyle bu kavga bitmez, bizler ölsek bile geride çocuklarımız var. çocuklarımızı faşizme karşı savaşmak için büyütüyoruz. Kahrolsun faşistler, yaşasın Sosyalizm'."diyerek sözlerini bitirdi. Cenazeler alınarak, toplu halde otobüslerle Tepecik'e dönüldü. Başbakanlığa giderek Ecevit'le güreşmek ve ondan hesap sormak, verdiği sözleri yerine getirmesini söylemek isteyen halka izin verilmedi.

Tepecik'e dönen konvoy, burada mahalle içinden bir yürüyüş yaptı . 3000 civarında halkın katıldığı kortej ölen devrimcilerin evleri önünde saygı duruşunda bulundu, konuşmalar yapan bir proleter sosyalisti arkadaş ; oligarşinin reformist eğiliminin temsilcisi CHP'nin gerçek niteliğini teşhir etti. CHP'nin faşizme teslimiyet ve son tahlilde faşist katillere hizmet eden tutumunu açıkladı ve umudun CHP'de değil, işçi sınıfında ve sosyalizmde olduğunu anlattı. Tepecik'te gelişen rimci mücadele ve örgütlenme nedeniyle burasını "Pilot bölge" ilan ederek yüzlerce resmi ve sivil polisi, jandarmayı bölgeye dolduran CHP hükü-

DEVAMI: Say: 5, st: 5

Menka işçilerinin zaferi

Bundan bir süre önce Sivas'ın Koyulhisar ilçesinde bulunan; Mehmet Kavala'ya ait MENKA işçileri direnişe geçmişlerdir.

İşyerinde çalışan 276 Maden işçisinin tümünün Dev. Maden-Sen' e bağlı olmasına rağmen, Türk-İŞ'e bağlı orta ve Doğu Anadolu Madenişçileri sendikası ve işveren yürürlükteki T.İ.S'ni fesih etmeyerek , Asgari Ücretle çalışan işçileri açlığın ve yoksulluğun insafsız çarklarına teslim etmek istedi Bunun üzerine işçilerin tümü Dev. Maden-sen'in doğru önderliğinde üretimi durdurmuşlardı.

Direniş boyunca işçi sınıfı dişiplinine en iyi bir biçimde uyan 276 Maden işçisi, sınıf ve kitle sendikacılığının önderliğinde Devrimci birlik ve beraberliğin mükemmel bir örneğini verdiler.

Bu kararlı direniş karşısında dize gelen işveren 15 Ağustos tarihinde ücret zammı ve bir çok sosyal hakları içeren protokolü Dev. Maden-Sen'le imzalamak zorunda kaldı.

Protokolün en önemli yanı: Mevcut yasalara göre yetkili olmayan bir sendikanın, doğru önderlik ve kararlı direnişle işveren tarafından yetkili olarak tanınmasıdır.

Sınıf ve kitle sendikacılığını 3. numaralı iş kolunda en iyi bir biçimde hayata geçirmeye çalışan Dev. Maden-Sen bugüne kadar olduğu gibi, bundan böyle de Maden işçilerinin umut ışığı olmaya devam edecek, bu mücadelesini işçi sınıfının Bağımsızlık , Demokrasi , ve Sosyalizm mücadelesine tabi kılacaktır.

ZİNDANLAR BOŞALSIN — GENEL AF

Toptaşı cezaevinde açlık grevi

İnsanlık dışı baskılara karşı cezaevlerindeki direniş hergün biraz daha yaygınlaşıyor. Tutuklular çeşitli eylemlerle baskı ve zulme karşı çıkıyorlar. Son olarak Toptaşı cezaevinde yatmakta olan siyasi tutuklular 22-23 Ağustos günleri topluca açlık grevi yapma kararı aldılar. Yayınladıkları bildiride şöyle diyorlar:

"Halkımıza,

Genelde, Türkiye emekçi kitlelere yöneltilen toplu faşist katliamlar cezaevlerine de yansımaktadır . Örneğin; geçtiğimiz ay içinde Balıkesir , Denizli, Sağmalcılar- Isparta ve Niğde cezaevlerinde devrimciler üzerinde faşist baskı, işkence ve sürgünler uygulanmakta ve artmaktadır.

Bizler Toptaşı cezaevlerindeki devrimciler olarak bu faşist baskılarıprotesto ediyor ve cezaevlerindeki faşist baskılara karşı gelişen devrimci direnişi destekliyor ve aşağıdaki haklı taleplerimiz doğrultusunda 22 - 23 Ağustos 1978 günlerinde açlık grevine gidiyoruz. Taleplerimiz şunlardır:

–Genel affın çıkarılması

–İnfaz yasasındaki haksız uygulamaların kaldırılması

–Cezaevlerindeki hücre, sürgün ve disiplin cezalarının kaldırılması.

TOPTAŞI CEZAEVİ SİYASİ TUTUKLU VE HÜKÜMLÜLERİ"

GAZETEMİZİ SATAN ARKADAŞIMIZ KURŞUNLANDI

-TAŞOVA-

6.8.1978 günü ilçemize bağlı Gölbeyli kasabasında KURTULUŞ gazetesini satıp geri dönen İrfan Özsoyisimli arkadaşımız Ülkü Ocak'lı biri polis 4 kişi tarafından pusuya düşürülerek kurşunlanmıştır. Yaralı şekilde hastaneye yollanan arkadaşımızın sağlık durumu şimdilik iyi.

Ama tüm faşistler şunu iyi bilsinler ki bu saldırılarınız anti-emperyalist, anti-oligarşik Demokratik Halk Devrimi yolunda mücadele veren proleter sosyalistleri yıldıramıyacaktır.

Tekstiplik'te grev

Sendikalaşmak için uzun uğraşlar veren Tekstiplik işçileri mücadelelerinin belli bir aşamasında TEKSİS'de sendikalaştılar.

6 Haziran 1978'de Sendikanın toplu sözleşme yetkisi almasına rağmen işveren çeşitli yol ve yöntemlerle sendikayı tanımamış ve toplu sözleşme masasına oturmaktan kaçınmıştır. İşçilere baskı yapmakla birlikte, bunun bir sonuç vermediğini gören işveren işyerini kapattığını söylemiştir. Bu arada işyerindeki malzeme ve evrakları çıkarmaya çalışan işveren engellenmiş ve sahte evrak fatura düzenlediği saptanmıştır. Mali polis 32 koli dolusu evrak ve dosyaya elkoymuş ve soruşturmaya başlamıştır. Çeşitli yolsuzluklarını ve pisliklerini ört-bas etmek için çırpınan işveren "gerekirse Ankara'yı satın alırım"diyerek Ankara'ya gitmiş , ve eski 1. şube müdürlerinden faşist Ilgız Aykutlu'yu devreye sokmuştur.

İşveren, işçilere önce manevi baskı, ondan sonra lokavt yapmaya; işyerini kapatmaktan; işçi -

DEVAMI: Say: 5, st: 3

demokratik kitle örgütleri «anti-faşist eylem birliği platformu» neden çalışmıyor ?

Bilindiği gibi II. MC Döneminde 30 kadar demokratik kitle örgütü "artan faşist baskılara, cinayetlere, zamlara ve hayat pahalılığına karşı" mücadelede güçlerini birleştirmek amacıyla bir " platform " oluşturmuşlardı. Bu platform, kendi örgütlenmebiçimininelverdiği ölçüde ve yetenekleriyle sınırlı olarak bir takım eylemleri de hayata geçirmeyi başarmıştı. 5 Şubat Mitingi, Bursa, Denizli, Trabzon, İstanbul ve birkaç ilde düzenlenen mitingler, büyük şehirlerde mahalle ve kahve toplantıları vb...

Kurtuluş, o dönemde, "Anti-Faşist Eylem Birliği Platformu" konusunda şu tesbitlerde bulunmuştu:

1. MC'nin kıyım ve baskıları, artan faşist terör ve demagojiye karşı demokratik örgütler arasında gerçekleştirilen eylem birliği, anti-faşist mücadele açısından önemli bir adımdır.

2. Anti-faşist siyasetler ve sosyalist gruplar arasında "eylem birliği" bir yana diyalogun bile kurulamadığı bu koşullarda, çeşitli siyasetlerin yönetiminde bulundukları örgütlerin oluşturdukları bu platform, dolaylı birsiyasetler arası platform görünümündedir.

3. Platforma katılan örgüt temsilcileri, belirli siyasetlere mensup oldukları için, eylemlerde siyasi grup çıkarlarını her zaman ön plana çıkarmakta, karşılıklı takınılan bu tutum, platformun işleyişinigüçleştirmektedir. Fakat aynı temsilciler, siyasetleri adına yetkili olmadıkları için tıkanıklık ve kilitlenmeler ortaya çıkmakta ve yetkisizlik bu tıkanıklıkların çözümünü imkansız kılmaktadır.

4. Anti-faşist mücadele, çok değişik biçim ve araçlarla yürütülmek zorunda olunan bir mücadeledir. Demokratik örgütler düzeyinde yapılan eylem birliği bu mücadele biçim ve araçlarının birçoğunu kullanma yeteneğinden yoksun bulunmaktadır.

5. Ülkemizde proletarya partisinin henüz yaratılamamış olduğu bugünkü koşullarda, faşizme karşı mücadelenin "cephe" biçiminde çözümü mümkün olamamaktadır. Oysa somutta, anti-faşist eylem birliği hayati bir biçimde dayatmaktadır Proletarya partisinin henüz yaratılamadığı bugünkü koşullarda da sosyalist gruplar, tüm anti-faşist siyasetler arasında eylem birliği mümkündür, ve daha da ötesi zorunludur. Bu eylem birliği, nazik, bozulabilir bir özellik taşıyacaktır ve böyle olması doğaldır. Sağlam bir anti- faşist ittifak, faşizme karşı en tutarlı ve kararlı sınıf olan proletaryanın, diğer sınıf ve tabakaları, kendi siyasi örgüt ve asgari programının etrafında toparladığı bir "cephe" sağlanabilir. Ancak, bugünkü koşullarda siyasetler arasında yapılacak ilkeli bir anti-faşist eylem birliği; sosyalist hareketin birliğine adım olabilecekken, sosyalist hareketin birliği anti-faşist mücadelenin gereklerini daha fazla yerine getirecek ve mücadelenin daha güçlü ve koordineli yürütülmesini sağlayacaktır. Bu amaçla, demokratik kitle örgütleri platformu, siyasetler arasında bir platformun yaratılmasını dayatmalı, ve oluşmasına yardımcı olmalıdır.

O dönemde yaptığımız tesbit ve değerlendirmeler genel olarak bunlardı. Bu tesbitlere, CHP'nin iktidara gelmesi de eklenince "Anti-faşist eylem birliği" işlevini büsbütün yitirerek çalışamaz duruma geldi.

Bunda, demokratik örgütler arasında yapılan eylem birliğinin her an bozulabilir bir yapı arzetmesinin önemi büyüktür. Bu platform, "boyunu aşan" işleri yetkili ellere devretmesini bilmeliydi. Yoksa, dün değilse bugün, değilse de yarın mutlaka çalışamaz duruma gelecek ve dağılacaktır. Bu örgütleri bir platform çatısı altında bir araya getiren koşullar bugünde en azından dünkü kadar varlıklarını devam ettirmektedirler. Faşistlerin baskı, ve cinayetleri bugün de sürüyor, hayat pahalılığı almış başını gidiyor, emperyalistler IMF kanalıyla bütün isteklerini bugünde yerine getiriyorlar, ücretler "toplumsal anlaşma"larla bugün de sınırlanıyor ve işçi sınıfının kazanılmış hakları elinden alınmak isteniyor, demokratik örgütler üzerindeki baskılar bugün de devam ediyor, 'Sivil Sıkıyönetim'de cabası. Ama hayat pahalılığına, zamlara, faşist baskı ve cinayetlere karşı oluşturulan eylem birliği bugün çalışamıyor.

Platformun çalışamamasının belirleyici nedeni; birgün nasılsa çalışması sona erecek bir eylem birliği oluşudur. Ama bu belirleyici neden, eylem birliğinin daha uzun bir süre devam etmesine ve bir üst düzeye sıçratılmasına engel teşkil etmeyebilirdi. Daha bugünden çalışamaması ise şu iki nedene dayanmaktadır: (1) çeşitli gruplar tarafından öne sürülen siyasi dayatmalar, ve (2.) esas olarak da CHP'nin iktidarda olması.

Siyasi dayatmalar, yetkisiz sorumluluğun yarattığı güçlüklerden çıkmaktadır. Bir de buna bazı grupların siyasi çocukluğu ve şımarıklığı eklenince, en küçük ayrıntılarda bile günlerce süren tartışmalar ve engellemeler ortaya çıkmaktaydı. Platformun, herhangi bir grup tarafından ele geçirilebileceği endişesi, Örneğin Ankara'da geniş bir tabana sahip gençlik, memur ve kadın örgütlenmelerini platformun dışında bırakmış, bunun-lada yetinilmemiş, faşizme karşı aktif mücadele veren bu örgütlere hiçbir hak tanımama eğilimleri geliştirilmiştir.

Ama ne yetki nede sorumluluk değişmediği halde aynı örgüt ve insanlar, bugün bu eylem birliğinden fiilen vazgeçmişlerdir. İşte bu nokta da asıl neden CHP sorunudur. Ve bu sorun karşısında takınılan tavır, yalnızca sosyalistleri sosyalist olmayanlardan ayırmanın değil, faşizme karşı mücadelede kararlı olup olmamanın da kriteridir.

Bugün anti-faşist eylem birliği her zamanki kadar zorunlu ve acildir. Ama demokratik örgütler arasındaki "anti- faşist eylem birliği" CHP hükümet olduktan hemen sonra "eylemlerinin CHP hükümetine zarar vereceği" endişesiyle anti- faşist mücadeleyi tatile sokmuştur. Oysa, hayat pahalılığı ve zamlar tatile girmedi, faşistler saldırı ve cinayetlerini tatile sokmadılar ve örgütleri önderlikten vazgeçmiş olsalar bile kitleler faşist saldırılara karşı direniyorlar. Hem de CHP'nin ikiyüzlülüğünü hergün biraz daha görerek, CHP'nin kimlerin "umud"u olduğunu hergün biraz daha kavrayarak.

Bütün bu olanlar birşeyi çok açık olarak ortaya çıkarmaktadır: o da, sıra sosyalizm üzerine ahkâm kesmeye geldiğinde mangalda kül bırakmayan bütün keskinliklerin, gerçekte, küçük burjuva keskinlik hastalığına yakalanmış pasifistleler oluşudur:, eylem birliğinin "faşist baskı ve cinayetlere, zamlara, hayat pahalılığına karşı " değil, yalnızca MC'ye karşı kurulmuş oluşudur.

5 Haziran seçimlerini "tüm ulusal ve demokratik güçlerin ortak başarısı" olarak değerlendirenlerin, seçim sonrası ortamı "güçler dengesinin emekçi halktan yana hızla değişmeye devam ettiği" bir durum olarak görenlerin, bu duruma karşı tavırları da doğal olarak destek ya da en iyiniyetli bir adlandırmayla teslimiyet olacaktır. Nitekim DİSK'in, Genişletilmiş Başkanlar Konseyi toplantısında, CHP'li DİSK yönetimini "CHP ile DİSK'in arasını açmakla" suçlayacak kadar kraldan çok kralcı olanların, CHP iktidarında cereyan eden hayat pahalılığı, zamlar, devalüasyon, sivil sıkıyönetim, ücretlerin dondurulmasına karşı tavırları, bütün bu olanları görmezden gelmek olmuştur. Ve elbetteki eylem birliğini çalıştırmak, düzen emekçi halktan yana değiştiğine göre yarar değil zarar getirecektir, bu "sosyalist" baylarımıza göre.

Örneğin, MC'nin son dönemlerinde alınan bir eylem kararı, CHP iktidarı olur- olmaz derhal geri alınmıştır. Siyasi dayatmalar işin zahiri yanıdır. Gerçek neden, MC'ye karşı CHP'den başka bir alternatifin kafalara sığmayışıdır. Bu eylem kararının geri alınmasından itibaren de,, sanki bir fırsat bekleniyormuş gibi (Bedrettin Cömert'in öldürülmesinden sonra lütfen bir bildiri yayınlanmasından başka) herhangi bir girişimde bulunulmamıştır. Aynı neden:, hayat pahalılığının hergün artması, peşpeşe gelen zamlar, devalüasyon, toplumsal anlaşma, sivil sıkıyönetim vb. olaylar karşısında, üzerlerine ölü toprağı serpilmiş gibi sessiz kalınmasının da yeterli izahıdır. Ve en kötüsü, bu sessizliğe, -CHP'nin tam da istediği gibi- yavaş yavaş alışılmıştır.

Sınıf mücadelesi de, her oyun gibi kendi kurallarına göre yürür ve öyle de olmaktadır. Burjuvazinin her türlü akımına karşı, işçi sınıfının tavrı; altı ay gibi çok kısa bir süre içinde sosyalistlerle, sözde sosyalist "gizli CHP'lileri" birbirinden ayıran, durumu biraz daha netleştiren bir baz olmuştur.

Biz, platformda, siyaset olarak bizlere karşı alınan kesin tavra (özellikle Ankara'da, Kurtuluşcuların yönetimde olduğu kitle örgütlerinin platforma alınmasının, "parlamento oyunlarıyla" engellenmesine) rağmen sürekli olarak eylem birliğinin devamından yana olduk. Ama bu gayretlerimiz, kimi açıkça, kimi gizliden gizliye CHP'ye umut bağlamış olan "sosyalist" baylarımız tarafından boşa çıkarıldı Kurtuluşçuların yönetimde olduğu kitle örgütlerinin platforma katılmasıyla, "çoğunluğun" elden gideceği delice hesapları içine giren bir takım anti-Kurtuluşçuların tavrı da bu tutuma dolaylı olarak destek oldu.

Bugün artık, demokratik kitle örgütleri arasında "anti-faşist eylem birliği" önermek, hele de bu deneyi tanıdıktan sonra geri bir adım olacaktır. Eskiyi yaşatmaya çalışmak ise, bir ölüyü yeniden hayata döndürmeye çalışmak kadar anlamsızdır.

Şimdi artık, akıllar başlara devşirilmeli, büyüklük hastalıkları terkedilmelidir. Yarın iş işten geçmiş olabilir, birtakım insanların çocukca hatalarının cezasını, sosyalist hareketle birlikte tüm emekçi halklarımız çekecektir. Bugünkü koşullarda sorunun bir "anti-faşist cephe" ile çözümü mümkün olamadığına göre, sosyalist gruplar ve tüm anti-faşist unsurlar DKÖ biçimindeki "kurye"leri aradan çıkararak doğrudan sorumlu ve yetkilileriyle diyaloğ imkanları yaratmalı ve siyasetler arasında bir "Anti-Faşist Eylem Birliği" oluşturmalıdırlar. Bu durumda, demokratik kitle örgütleri arasındaki eylem birliği de daha sağlıklı bir raya oturmuş olacaktır.

Sonuç olarak; faşizme karşı mücadelenin oligarşiye karşı mücadeleden ayrı düşünülememesi, en tutarlı anti-faşist ve oligarşinin mezar kazıcısı olarak işçi sınıfını ön plana çıkarır. Faşizme karşı mücadelenin daha örgütlü ve disiplinli yürütülmesi, faşizmden zarar gören tüm unsurların çevresinde birleştirilebileceği proletarya partisinin yaratılmasına bağlıdır. Bu merkezi görev yerine getirilmeye çalışılırken, bu görevin belirlediği çalışma tarzına uygun bir biçimde günlük mücadele (bugün anti-faşist mücadele ve reformizmin teşhiri) aksatılmadan yürütülmeli ve "sosyalistlerin birliği" uzun vadeli bir hedef olarak görünse bile, bu hedefe bağlı bir biçimde, faşizme karşı tüm unsurların belli ilkeler temelinde ortak bir mücadeleye girmeleri zorunludur.

GERÇEK

SINIF UZLAŞMACILIĞINDA BİR YENİ ADIM

Bilindiği gibi bir süre önce DİSK hükümetle anlaşma yapabileceği maddeleri yayınladı. Çeşitli maddelerin yanı sıra DİSK yönetimi CHP hükümetinden işkolu seviyesindeki toplu iş sözleşmelerinin engellenmesini ve yerine işyeri düzeyindeki sözleşmelerin uygulanmasını istemiştir.

Oligarşi 1969'dan beri işkolu seviyesinde toplu iş sözleşmeleri yapılmasını istemektedir. 1969'da çıkarılmak istenen yasalar ve daha sonraki çeşitli girişimler hep bu yönde oldu. İşkolu düzeyindeki toplu iş sözleşmeleri neden oligarşinin işine gelmektedir?

Ülkemizde işçi sınıfının sendikal hareketi oldukça güçlü görünmesine karşı gene de bir iş kolu düzeyinde patronlarla mücadele edebilme anlamında güçsüzdür. İşkolu düzeyinde toplu pazarlık söz konusu olunca işçi sınıfının grev yapmak olanağı hemen hemen ortadan kalkmaktadır. Ya da giriştiği grev eylemlerinde mağlup olmaktadır. İşçi sınıfının bugünkü gücü henüz işkolu düzeyinde grevlere giderek bu grevlerden zaferle çıkmasına yeterli değildir. Ancak hemen belirtmekte yarar vardır ki bu güçsüzlük bugüne has bir olaydır ve temel nedeni de işçi sınıfının sendikal örgütlerinin esas olarak revizyonistlerxx, reformistler ve çeşitli türlerden gericiler tarafından yönetilmesidir.

Maden-İŞ'in MESS'e karşı giriştiği grev bunun en güzel örneğidir. MESS'e karşı greve gidilirken bilindiği gibi işçilerin başlıca iki talebi vardı. Bu iki talep diğer bütün taleplerin önünde idi. Bunlardan birincisi grup sözleşmesinin kabul edilmemesi, ikinçisi ise DGM direnişinde işten atılanların geri alınmasıydı.

MESS'e karşı işçiler gerçekten büyükbir başarı ile direndiler. Büyük bir kararlılıkla, yazın sıcağına, kışın soğuğuna, 45 günde bir aldıkları 1000 liralara aldırmadan oligarşinin bu önde gelen örgütlenmesine karşı fedakarca direndiler. Buna karşılık Maden-İŞ'in sınıf uzlaşmacısı yönetici kliği, "ilerlemeciler", işçi sınıfını sattılar. İşçiler daha direnme gücüne sahip olmasına rağmen Grup sözleşmesine razı oldular. DGM direnişinde atılan işçilerin gerialınmamasına rıza oldular. Ücret artışları patronların istediği gibi oldu. Kıdem tazminatları artmadı. Yani işçi sınıfı yiğitçe, fedakarca direnmesine rağmen sınıf uzlaşmacısı sendikalar işçileri sattılar. Ve grup sözleşmesini imzaladılar.

Maden-İŞ'in üst üste imzaladığı iki MESS [illegible] sözleşmesi bir anlamda Maden-İŞ yönetiminin işkolu sözleşmesinden yana olduğunu bir göstergesidir. TEKSTİL sendikası ise Maden-İŞ'den dahaönce Tekstil işverenleri sendikası ile aynı yönde sözleşmeler imzalamaya başlamıştı.

Şimdi bütün bunlardan sonra, Maden-İŞ' in yönetici kliği MESS ile ikinci grup sözleşmesini imzalamasından hemen sonra Maden-İŞ'in üst örgütünün işkolu sözleşmelerine karşı çıkışı anlamlı, Üstelik bu talep DİSK'in reformist yöneticileri ile Maden-İŞ'in sınıf uzlaşmacı yöneticilerinin uzlaşmalarının üzerine olması daha da anlamlı. Hemen akla gelen DİSK'in bu talebi ile MESS grevinden önce Maden-İŞ yönetiminin söylediklerinin benzerliği. Onlarda grevden önce grup sözleşmesine karşı çıkmışlardı. Daha sonra ise "artık güçlüyüz. Patronları böylesi büyük grevlerde de dize getirebiliriz" diyerek satmışlardı DİSK yönetimi Maden-İŞ yönetimi ile anlaş -

DEVAMI: Say: 5, st: 1

ÇALIŞMA SORUNLARI

TOPLU GÖRÜŞME DIŞINDA TOPLU İŞ SÖZLEŞMESİNE ULAŞMA

Geçen sayımızdaki yazımızda Toplu Görüşme ile TİS.'e (Toplu İş Sözleşmesine) ulaşma konusunda bilgi vermeye çalışmıştık. Bu defa tarafların toplu görüşmelerde anlaşamamaları halinde TİS'ne ulaşmadan kısaca bahsetmeye çalışacağız.

Toplu görüşmelerde bir anlaşmaya varılamazsa, taraflar bir uyuşmazlık tutanağı ile uyuşmazlığı tespit ederler. Uyuşmazlık zaptının tutulmasınan sonra uzlaştırma safhasına varılır. Uyuşmazlık zaptının BÇM'ye (Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne) verilmesinden itibaren 12 işgünü içinde BÇM uzlaştırma toplantısı tertipler. Taraflar bu toplantıya birer temsilci ve birer tarafsız aracıyla katılırlar. Toplantıda iki tarafsız aracı bir üçüncü tarafsız aracıyı seçerler. Bu seçim 6 işgünü içinde gerçekleşmezse tarafsız aracıyı yetkili iş mahkemesi seçer. Üçüncü tarafsız aracı Uzlaştırma Kurulu'nun başkanıdır. Uzlaştırma toplantısı en çok 15 gün sürer. Ancak tarafların anlaşması ile uzatılabilir.

Tarafsız aracılar çoğunlukla karar verirler. Uzlaştırma Kurulu kararı toplu görüşmedeki taraflarca kabul edilirse bu karar Toplu İş Sözleşmesi hükmündedir. Bu takdirde Toplu görüşme ile TİS'ne ulaşmadan sonra yapılan işlemlerin, uzlaştırma safhasından sonra yapılması gerekir. (Sözleşmenin 3 nüshasının BÇM'ye verilmesi vs.)

Uzlaştırma sonuç vermezse GREV, veya LOKAVT uygulanır.

Gelecek yazımızda grev ve lokavt hakkında en genel bilgileri vermeye çalışacağız.

BURJUVA DEMOKRATİK DEVRİMLER - 3

Burjuva demokratik denince tarihsel olarak iki ayrı özellikte burjuva demokratik devrim anlamak gerekir.

I. Serbest rekabetçi kapitalizm döneminde ki burjuva demokratik devrimler,

II. Kapitalist emperyalizm dönemindeki burjuva demokratik devrimler.

SERBEST REKABETÇİ DÖNEMDEKİ DEMOKRATİK DEVRİMLER :

Feodal toplumun bağrında doğan burjuva sınıfı gelişmesinin bir aşamasında, artık gelişmesini engelleyen feodal toplumu yıkmış, yerine kapitalist toplumu kurmuştur.

Feodallerle burjuvazinin arasındaki iktidar savaşının sebepleri kısaca şunlardır: Üretici güçler, feodal toplumun bağrında gelişmesini sürdürürken feodal toplumun üretici güçleri ve onların hukuki ifadesi olan mülkiyet ilişkileri tarafından serbestçe gelişemiyecek bir biçimde engellenmeye başlamışlardır. İşte bu andan itibaren, yeni üretici güçlere uygun düşen üretim ilişkilerinin temsilcisi sınıflarla, feodal üretim ilişkilerinin temsilcileri olan sınıflar arasında sınıf mücadelesi gittikçe keskinleşmiş ve bu mücadelenin sonunda, feodal toplum yıkılarak onun yerine üretici güçlerin gelişme seviyesine uygun düşen, gelişmesine yardım edecek bir üst yapıya(özellikle devlete) sahip bir toplum kurulmuştur.

Belli toplumsal bilinç şekillerine tekabül eden hukuki ve siyasi üst yapı, toplumun ekonomik temeli üzerinde yükselir. Ekonomik temel bir üst yapının varlık nedenidir, üst yapı ise bir sonuç. Bu alt yapının yansımasıdır. Alt yapının belirleyici olmasına karşılık, üst yapı pasif ve edilgen değil aksine aktiftir. Bu aktif görev, varlık nedeni olan alt yapıyı korumak bu yolda, hem kendi içindeki yeni unsurlara ve kalıntılara karşı engelleyici yönde etkin olmaktır.

Üst yapı bu görevini yerine getirmesinde, ahlak-din, sanat, gelenek ve görenek gibi öğelere önemli roller düşerse de, esas aktif görev devlete, ekonomik temeldeki hakim sınıfların (üretim araçlarını ellerinde bulunduran sınıfların) diğer sınıf ve tabakalar üzerinde, kendi ekonomik ve politik düzenlerini sürdürebilmek için kullandıkları politik baskı aracı olan devlete düşer.

Bu yüzden, toplumun bağrında gelişen ve yeni üretim ilişkilerinin temsilcisi olan sınıflar, içinde yaşadıkları toplumu, ileriye doğru değiştirmeye yönelik her hangi bir eyleme girdiklerinde karşılarında özellikle devleti görürler. Bu yüzden yeni üretici güçlerin temsilcisi olan sınıflar, eski mülkiyet ilişkilerini ortadan kaldırmayı amaçladıklarında, önlerine çıkan en önemli engel, siyasi iktidardır

Her devrimin temel sorunu siyasi iktidarın ele geçirilmesi sorunudur.

Feodal üretim ilişkileri, kapitalist üretici güçlerin gelişimini engelledikleri zaman, bu sadece serbest meta değişimini, istediği şeyi istediği yerde alma, satma, üretme özgürlüğünü arzulayan burjuvaziyi etkilemedi. Toprak kölelerinin (serfler) durumuda gittikçe kötüleşti.

Toprak kiralarının yükselmesi, şehirlere gidip işçilik yapmak istedikleri halde toprağı terk edememeleri köylülerin feodal mülkiyet ilişkilerine doğrudan saldırmasına sebep oluyordu.

Şehirlerde ise, feodal devletin aşırı harcamaları, burjuvaziye olan borçlarını ödeyemesine ve dolayısıyla bir sürü yeni vergiler koymalarına neden oluyordu. Büyük tüccarlar ve sanayiciler, bu vergileri küçük burjuvazinin ve proletaryanın üzerine kaydırmasını gayet iyi biliyorlardı, bu yüzden şehirlerde hayat alabildiğine pahalanıyor ve yaşamak emekçi sınıflar açısından çok zorlaşıyordu.

Kısaca özetlerkek, toplumun yeni üretici güçlerinin etrafı bir kabuk tarafından sarılmıştı, ya bu kabuğu kıracak yumurtadan çıkacak yada kıramayacak yani toplum daha kötü bir duruma düşecek ve üretici güçler tahrip olacaktı. Bu kabuk, endüstride ve ticarette kısıtlamalar, feodal devletin küçük gruplar ayrıcalıklar ve tekel vermesi, loncaların sanayinin gelişmesini engellemesi, hükümet borçlarının gittikçe artması, ve gerekli iş gücünün toprağa bağımlı olması idi.

Feodal toplumun işleyişine göre, artık ürün, ekonomi dışı zor ile üreticiden ayrılır, dolayısıyla sömürü açık ve dolaysızdır, bu yüzden feodal toplumda köylü ayaklanmaları sık sık rastlanan olaylardır. Fakat bir yenilik olarak köylü ayaklanmaları, kendilerine bir öncü ve yardımcı bulmuşlardı. Bu gittikçe gelişen ve üstelikte toplumu değiştirmek isteyen burjuvazi idi.

Burjuvazi ekonomik olarak güçlü idi ama daha güçlü olması için kendi düzenini kurması gerekiyordu. Siyasi iktidarı ele geçirmesi gerekiyordu.

Niçelik ve nitelik olarak bunu tek başına yapması olanaksızdı. Hatta ayaklanmadan korktuğu için bu macera sayılırdı, feodalite anlayışlı davransaydı.. hep bunun hesabını yapıyordu. Ama bu arada boş durmuyor ve küçük burjuvayı ve halkı eşitlik kardeşlik özgürlük sloganları ile kendi saflarına çekmeye çalışıyor ve fırsat kolluyordu, gerçekten çok temkinli ve tecrübeliydi Bu fırsat çıktı. Şimdiye kadar yaptığımız soyutlamalara bundan sonra somut örnekler vererek devam edeceğiz, özellikle Fransa'yı seçtik.

Fransa öyle berbat bir duruma geldiki artık eskisi gibi devam etmek mümkün değildi. Maliye bakanı Kont De Colonne: "Fransa şimdiki durumu ile idare edilmesi imkansız son derece kusurlu bir krallıktır" diyordu.

DİKKAT I. Yönetici sınıflar artık eskisi gibi yönetmekten aciz.

II. Kitleler artık eskisi gibi yönetilmek istemiyor ve kendiliğinden gelen eylemleri düzenin sınırlarını zorluyor.

Şimdi gelsin aklı başında bir sınıf ve bu karışıklıktan faydalansın, muhalefete öncülük etsin ve bir devrim olsun. Devrim 1789'da oldu. Adı Fransız Burjuva Demokratik Devrimidir.

1788 yılında Fransa mali çöküntü içinde idi, halk ayaklanmaları sıklaşmıştı. XVI. Louis hazineaçığını kapatmak içinvergi toplamayı düşünüyorduama bunu yapmaya cesaret edemiyordu. Bunu meclise (danışma meclisi) yaptırmayı düşündü, aklınca mesuliyeti üzerinden atmayı düşünüyordu. 1614'den beri toplunmış olan Etets - Generaux'yu (3 sınıfın temsilcisinin bulunduğu meclis)toplantıya çağırdı. Bu meclis sadece değişmez konutlu vergi mükelleflerinin katıldığı bir meclis idi. Avam millet vekillerinin çoğunluğunu finans ve ticaret burjuvazisi (bankacılar ve zengin tüccarlar) temsil ediyordu.

DEVAM EDECEK

ERİTRE HALKININ SÖMÜRGECİLİĞE ve EMPERYALİZME KARŞI MÜCADELESİ ZAFERE ULAŞACAKTIR.

ETYOPYA SORUNU ve ERİTRE KURTULUŞ MÜCADELESİ ÜZERİNE

Son yıllarda Afrika'da sömürgeciliğe , ve emperyalizme indirilen darbeler,Angola Gine-Bisseau,Mozambik gibi sömürge ülkelerde devrimci yönetimlerin oluşması;tüm yarı sömürge ve sömürge ülkelerin mazlum halklarının dünya gericiliğine karşı verdikleri mücadelenin odak noktası haline getirmiştir bu kıtayı..Özellikle yakın dönemin Somali-Etopya çatışması,Şaba eyaletindeki hareketin gelişmesi üzerine bütün emperyalist ve gerici güçlerin Mobutu yönetiminin yardımına koşması; Batı Sahra'da , Fas ve Moritanya' nın işgalci güçlerinin Fransız uşakları desteğinde POLİSARİO hareketini bastırma hareketi,Çad'da FROLİNAT'ın öncülüğünde gelişen mücadele, vb. bu tesbitimizin en açık kanıtlarıdır.

Afrika'daki kurtuluş hareketleri, bir yandan emperyalistlerin ve yerli gerici iktidarların ittifakına darbeler indirirken,diğer yandan da dünyadaki sosyalist güçlerin de etkin desteğiyle yenilmez bir güç olarak yeni destanlar yaratıyorlar.

İşte Eritre'nin mazlum halkı da, kendi kurtuluş destanınıbir gerçeğe dönüştürmek , ve sömürgeciliği yırtıp atmak için çarpışan Afrikalı yoksul halklardan birisidir.

Bilindiği gibi Eritre,bugün Etopya "sınırları" içinde olan, 4 milyonluk nüfusa sahip ve Bab-ül Mendep Boğazı ile Aden Korfezinin bulunduğu Afrika Boynuzu diye adlandırılan bölgede yer alan bir ülkedir.Bu stratejik konumundan dolayı,sürekli saldırıya uğrayan Eritre,Osmanlı,Mısır , İtalyan ve son olarak da Etopya'lı gerici güçlerin baskısı ve sömürüsü altına girmiş;bu işgalci ve sömürgeci güçlere karşı silahlı direnmelerde bulunmuştur.

19.yüzyılda bir İtalyan sömürgesi haline gelen Eritre' de, o dönemde geniş kitlelerce de desteklenen silahlı isyan hareketleri,ancak İngiliz emperyalistlerinin de yardımıyla, yenilgiye uğratılabilmiştir. İtalyan sömürgecileri Eritre'nin tüm yeraltı-yerüstü zenginliklerini insafsızca sömürmüşler,orayı bir iskân bölgesi haline getirmek için yoğun çabalar harcamışlardır.İtalyan sömürgecileri,Eritre'yi aynı zamanda Etopya,Libya, Somali gibi ülkeleride sömürü alanında tutmak için bir üs olarak kullanmıştır.

II.Dünya savaşı sırasında,Eritre halkı, İtalyan faşizmine,sömürgeciliğe karşı verdiği mücadeleyle önemli darbeler indirdi. İngiliz emperyalizmi, o dönemde İtalyan faşizmi ile olan çelişkisinin bir sonucu olarak Eritre halkına destek oldu.Amaç savaş sonrasında Eritrenin bağımsızlığını sağlamak değil,İtalyanlar yerine yeni efendiler olmaktı İngiliz sömürgecileri için.

1950 yılında ABD'nin de etkisiyle BM , Eritre'nin federasyon bağlarıyla Etopya' ya bağlanması kararını aldı.Kısa bir süre sonra da Etopya' daki imparatorluğun çıkarları doğrultusunda Eritre halkının sınırlı hakları da ortadan kaldırıldı.

Eritre halkı, önce bu baskı ve saldırılara yasal yollardan direndi.1958 yılında Eritre proletaryası ülke çapında greve gitti.Eritre'de grev süresince hayat felce uğradı.Tüm Eritre'liler,bu grevi aktif bir biçimde destekledi.Etopyalı sömürgeciler,500'ün üzerinde işçiyikatlederek bu greve karşılık verdi.

Eritre halkı,bu katliam üzerine ve "barışçı" direniş yollarının da tıkanmasıyla silahlı mücadeleyi örgütledi.Eritre Kurtuluş Hareketi,işte bu koşullarda ortaya çıktı.

1962 yılında İmparator Haile Selasiye BM'ninfederal kararını fesh ederek Eritre'yi Etopya'nın 14 . eyaleti olarak ilan etti.Bu ülkede ilhak politikasının daha da kökleşmesi,sömürgeciliğin sağlam temellere oturtulmasının da en önemli adımlarından birisiydi.

Eritre'de silahlı mücadele 1961 yılında başladı.Eritre Kurtuluş Cephesi (EKC)bu mücadelenin başını çekiyordu.Bu cephe içindeki güçlerin kendi aralarında sürdürdükleri mücadelede ise uzun bir süreç sonrasında,1970'de Eritre Halk Kurtuluş Kuvvetleri adlı yeni bir örgütlenme oluştu. Bu örgütler arasında da zaman zaman silahlı çatışmalar oldu.

Bugün doğal kaynakları alabildiğine sömürülen,tüm ulusal ve demokratik hak ve talepleri ayaklar altında çiğnenen sömürge Eritre'de Etopya sömürgeciliğine karşı verilen mücadele,haklı bir savaştır.

Çünkü bu mücadele , Eritre halkının kendi kaderini kendi tayin etmehakkı uğruna,sömürgeciliğe,emperyalizme ve yerli gericiliğe karşı verdiği bir mücadeledir. Bu mücadele,değişik milliyetlerden oluşan Eritre halkının tüm demokratik haklarını savunduğu için haklı bir mücadeledir.

İmparator Haile Selasiye'nin askeri bir darbeyle devrilmesinden sonra kurulan askeri yönetim,Eritre halkının ulusal ve demokratiktaleplerini geri çevirdi.İlerici görünümüyle,Eritre'deki direnişi durduracağını ve Eritre halkını kandıracağını zannetti.Ama,uzun yıllardır savaşın içinde eğitilmiş olan Eritreli işçi ve köylüleri aldatmanın olanağıyoktu.Yeni iktidara karşı da direnme,Eritre Halkının çoğunluğunun desteğinde devam etti

Bugün Etopya'nınsömürgesi olan Eritre'de Eritreli kurtuluşçular ile Etopya' nın "marksist" maskeli yönetimi arasında büyük bir mücadele sürmektedir.Etopya'nın "marksist" yönetimi askeri güçlerinin büyük kesimini Eritreye göndermiştir.Eritre'nin çoğunluğunu denetimi altında bulunduran direniş hareketi,orduların saldırısını bir daha püskürtmek için dişe-diş bir mücadele vermektedir.

NOT:

24.Sayımızda Etopya' da Köylülük başlığı altında bir yazı yayınlanmıştı.Bu yazıdaki görüşlerimiz yanlıştı.Yazı,Etopya'nın askeri yönetimini; Etopya'yı sosyalizme götüren bir iktidar biçiminde değerlendiriyordu.Bu " Kapitalist Olmayan Kalkınma Yolu" revizyonist tezinin de bir başka biçimde savunulması anlamına gelmekteydi. Özellikle Sovyetler Birliği"nin Etopya yönetimini desteklemesinin bir nedeni de kanımızca bu revizyonist değerlendirmenin sonucudur.(Bilindiği gibi Küba,Etopyanın Eritrelilere karşı kendisinden istediği desteği kabul etmemiş ve Eritre sorunu konusunda farklı bir tavır almıştır)

Irkçılık, böl-yönet politikası ve GÜNEY AFRİKA

Yazının hazırlanmasında Türkkaya Ataöv' ün "Afrika Ulusal Kurtuluş Mücadeleleri " adlı kitabından yararlanılmıştır.

Afrika kıtasında beyazların en kalabalık olduğu ülkedir Güney Afrika 1910 da iki İngiliz sömürgesinin birleşmesi ile meydana gelen bu devlete 1961'e kadar Güney Afrika Birliği denmiş,daha sonra Güney Afrika Cumhuriyeti adını almıştır.

Nüfusun üçte ikisi çeşitli Afrikalı halklardan meydana gelir. Beyaz yada Avrupalı denenler nüfusun %20-si kadar olup Hollandalı,İngiliz,Fransız, ve Almanlardan meydana gelir.1860 yıllarında şeker kamışı tarlalarında çalıştırılmak üzere getirilen Hintlilerin çocukları nüfusun %3' ünü, melezler ise %9 unu oluştururlar.

19.uncu yüzyılda bulunan altın ve elmas Güney Afrika'yı zenginleştirmiş,madenler çıkarılmaya,demiryolları döşenmeye başlanmıştır.

Güney Afrika Birliği kurulduktan sonra toprakların %87 sine beyazlar tarafından el kondu.Daha önceleri toprağı işleyen ve hayvan besleyenyerliler toprakları ellerinden alınınca beyazların işyerlerinde işçi olmaktan başka yaşama olanağı bulamadılar.Avrupalılar sektöründe sermayeci düzenin güçlenmesi kabile düzenini parçalıyor , eski dönemden miras kalan gelenekleri yok ediyordu.Güney Afrikanın Avrupalı sektöründe üretilenler İngiltere'ye ihraç ediliyor,Güney Afrika' ya yatırılan sermaye de İngiltere'den geliyordu.

I Emperyalist paylaşım savaşı sonunda endistrünin gelişmesi sonucu kent proletaryası sayıca büyüdüğü gibi bileşimi de değişti.Savaştan önce yerliler tarım sektöründeydi.Avrupalı işçilerin çoğu ise İngilizdi.Savaş sonrası büyük çiftliklerin ortaya çıkması ve küçük çiftçilerin mahvolmaya yüz tutmasıyla çok sayıda beyaz küçük çiftçiler kentlere doluşmaya başladı.Afrikalılar da fabrikalara,madenlere akıyorlardı.

Yine bu yıllarda ülkeyi peşpeşe grevler sardı.1919'da liman işçileri,1920 'de maden işçileri grevlere gittiler.1920' lerin sınıf savaşlarında Avrupa kökenli işçiler önemli bir rol oynadılar.1922'de birkaç bin maden işçisinin grevi ile tüm ülke çalkalanmaya başladı.Grev silahlı ayaklanmaya dönüştü. Grevin ilk nedeni beyaz işçilerin kalifiye işlerdeki tekellerini sürdürme istekleriydi.İşverenlerin daha ucuza çalışmaya razı olan Afrikalı işçileri kullanacaklarını söylemeleri Avrupalı işçilerin sert tepkisine yol açmıştı Grevin başlangıç nedeni bu olmakla birlikte,bu hareketi tüm işçi sınıfı yararına dökmeye çalışanlar oldu.Bunlar maden işçilerinin direnişlerinin sermayedarlarakarşı olduğunu ve renkleri ne olursa olsun,bütün işçilerce desteklenmesi gerektiği görüşünü yaymaya çalıştılar . Hükümet 20.000 kişilik bir orduyu işçilerin üstüne sürdü , mücadele süresince yüzlerce insan öldü , 5000 kişi tutuklandı, ve grevcilerin ileri gelenleri idama mahkum oldular.

Egemen sınıflar ayaklanmayı bastırmakla birlikte,beyaz ve zenci işçilerin birleşebileceklerini görmüşlerdi.1922 lerdeki bu olaylardan sonra taktik işçi sınıfını bölmekolmalıydı.

Beyaz işçiler arasında işsizliğe son verecek,beyazların kalifiye işlerde tekel kurmasını sağlayacak, ve "fakir beyazlar " sorununu nihai olarak çözecek bir program düşünüldü.Bu program gereğince işçi sınıfı hareketi bölündü ve beyaz işçiler 1922 den sonra aynı varlığı artık hiç gösteremediler .

Görüldüğü gibi böl yönet politikası beyaz toprak sahipleri, ve İngiliz fabrikatörlerininyararına işliyordu.

1929-33 dünya ekonomik bunalımının Güney Afrika ekonomisi üzerindeki etkisi büyük oldu.Elmas dünya fiyatları düşünce,birçok maden ocağı kapandı ve binlerce zenci işçiye yol verildi . Bunalım yılları grev ve gösterilerle doluydu.1929 da kurulan Afrika Hakları Derneği yerliler için oy ve eğitim hakkı istiyordu.1930'da Duban da büyük bir yerli katliamı oldu. Zenci komünist lider Nkosi de o gün öldürüldü . 1936 kanunu Ümit Burnu çevresindeki yerlilerinde oy hakkını geri alıyor,1937 kanunu fabrikalarda çalışan zencileri işçi değil, hizmetçi kabul ediyordu. Bunlar sendikalara giremezlerdi.

1930 larda birçok Güney Afrikalı politikacı Almanya'daki Nazi hareketinden geniş ölçüde etkilendiler . Önce "Gri-gömlekliler",daha sonra "yeni düzen" adını alan Nazi talkidi örgütler ortaya çıktı.1932 de öğrenci örgütleri parçalandı, yerlerine ırkçı öğrenci, işçi örgütleri kuruldu. Faşist izci ocakları, kültür dernekleri yaygınlaştı.

Bu dönemde önce adalet sonra savunma bakanı olan Alman asıllı Oswald Pirow,Avrupaya giderek Hitler , Georing,Mussolini ve Franco ile konuştu.

II.Emperyalist paylaşım savaşı başladığında Güney Afrika İngiltere'nin yanında savaşa girdi.Ne de olsa,Güney Afrika endüstri ve ticaretinde İngiltere yerini hala korumaktaydı.Savaşan Güney Afrika silahlı kuvvetleri içinde 70.000 Afrikalı da vardı.Ancak bunların

DEVAMI:Say:5,st:5

dünyada DURUM

HUA KUO FENG'İNGEZİSİveTEPKİLERİ

Başkan Mao'nun 1957 yılında Moskova'yı ziyaretinden beriilk kez bir Çin lideri, 21 yıllık bir aradan sonra Avrupa'ya diplomatik bir gezi yapıyor.Çin Halk Cumhuriyeti Başbakanı ve ÇKP Başkanı Hua Kuo- Feng Romanya, Yugoslavya ve İran'ı kapsayan bir geziye çıktı.Bu "ilginç gezi" çeşitli çevrelerde değişik yorumlara konu oluyor.

Hua'nın gezisine en ilginç tepkilerden biri AEP ve lideri Enver Hoca'dan geldi.Enver Hoca,Çin Halk Cumhuriyeti'nin de ABD ve Sovyetler Birliği gibi hegemonya peşinde koştuğunu ve Avrupa ve Balkanlar'da kendisine müttefikler bulmaya çalıştığını ileri sürüyor.Enver Hoca,uzun yıllar en sıkı dostluk ilişkileri sürdürdüğü ve "proleter enternasyonalizminin bayrağını birlikte yükseklerde tuttukları" Çin'i bugün düşman ilan etmekte ve Çin'in Balkan ülkeleri için yeni bir tehlike olduğunu söylemektedir. Bilindiği gibi AEP ve ÇKP arasında yakın bir süre önce,bir zamanlar SBKP ve ÇKP arasında ilişkilerin bozulduğu dönemdekine benzer gelişmeler sözkonusu olmuştur.ÇHC,Arnavutluk'a yaptığı çeşitli yardımları kesmiş ve Arnavutluk halkının sosyalizmi inşasına yardımcı olan uzman ve teknisyenlerini geri çekmiştir.Bir zamanlar SSCB'nin ÇHC'ne yaptığı gibi...Bu noktada hem AEP'nin hem de ÇKP'nin izlediği politika üzerinde düşünmek gerekir.

Öte yandan,resmi bir açıklama yapmamış olmakla birlikte SSCB'nin de Hua'nın gezisinden rahatsız olduğu ileri sürülmektedir.Çin ve Sovyetler arasındaki ilişkilerin bugünkü durumu çerçevesinde,SSCB'nin böyle bir düşünce içerisinde olduğu söylenebilir.

Emperyalist ülkelerin yorumu ise; ÇHC'nin SSCB'ye karşı politikasını giderek şiddetlendirdiği ve Romanya ile İran'ın SSCB' ye komşu olmasına da dikkat çekerek,Çin' in "Rus sınırındaki ülkeler ile ilişkilerini geliştirmesinin ileride işlerine yarayabileceğini" söylüyorlar."İleride işe yarayacak" durum ise Çin ile Sovyetler arasında bir savaştır !' Dervişin fikri neyse zikri de odur,derler'.Emperyalistler,böyle bir savaşın rüyasını görüyor olsalar gerek!

Emperyalistlerin kışkırtmaya çalıştığı ve rüyasını gördüğü böyle bir durum hiç kuşkusuz dünya halklarının,sosyalizmin yararına olamaz.Tam tersine bu dünya devrimine büyük bir darbe olur.Bırakalım böyle bir olasılığı şimdiki durum bile; yani iki büyük sosyalist ülke arasındaki ideolojik ayrılıkların,siyasi tavır almaya ve karşılıklı olarak birbirlerini sosyalist kampın dışında değerlendirmelerine yol açması bile dünyadaki devrimci güçlerin işlerini ne kadar zorlaştırdığı ve karşı-devrimci güçlerin,emperyalizmin ne kadar işine yaradığı ortadadır .

Oysa olması gereken sosyalist kampın ve dünyadaki ideolojik sorunlar ve ayrılıklar ne olursa olsun,emperyalizme karşı ortak bir tavır almalarıdır.Emperyalizm karşısında güçleri bölmek değil birleştirmek olmalıdır.Ve emperyalist canavarların isteklerinin tam tersine gerek Çin'de,gerekse de SSCB'de bu doğrultuda gelişimlerin olabileceği daha güçlü bir olasılıktır.Romanya devlet başkanı Çauşesku'nun böylesi bir gelişimi hızlandırmak için çaba harcadığı söylenmektedir.Eğer,Çavuşesku'nun bu yönde çabaları sözkonusu ise,bunların bir an önce olumlu bir sonuca ulaşması için tüm dünya devrimcileri destek olmalıdır.Bu dünya devriminin yararına olacak can çekişen kapitalizmi,emperyalizmi bir an önce mezara göndermeyi sağlayacaktır.

ŞAH'IN ORDUSU ve POLİSİ HALKIN MÜCADELESİNİ ENGELLEYEMEZ

Geçen yıldan beri yükselen İran halklarının devrimci hareketi İran'da mevcut olan devrimci potansiyeli simgeliyor .Bugün İran'da genç ve ihtiyar faşist şah rejimini devirmek ve emperyalistlerin sömürü düzenini yıkmak için canlarından geçerek mücadele vermektedirler.Geçen haftalarda Kirmanşah şehrinde kahraman Kürt halkı onlarcaşehit vererek Şah'a karşı mücadelelerini bir kez daha tüm dünyaya gösterdiler.Ondan sonra Meşhed kentinde kahraman halk 300 şehitvererek 30 faşist polisi öldürerek mücadelelerini sürdürüyorlar. Geçen birkaç gün içerisinde Şiraz ve İsfahan kentlerindeki ayaklanmalar faşist Şah rejiminin ordusu ve polisi tarafından kanla bastırılmak istendi. Ne var ki bugün artık İran halkı kurtuluşları yolunda verilen mücadelede şehit vermekten korkmuyorlar. Ve buna göre faşist Şah son çareyi sıkıyönetimde buluyor.Bugün İran'da beş şehirde sıkıyönetim ilan edilmiştir. Sıkıyönetime rağmen yine bu şehirlerde mücadele dahada hızlanarak devam ediyor.İsfahan şehrinde sıkıyönetim komutanı esnaftan mağazaların açılmasını istiyor.Ama halk dükkanları açmamakta hala direniyor.Desful şehrinde miting yapan halkı silahlı halk grupları koruyor.Ve miting sonunda halkla polis arasında silahlı çatışma çıkıyor. Ölü ve yaralı sayısı belli olmamakla birlikte bu olay İran halklarının faşist Şah ve emperyalizme karşı mücadeleden hiç bir zaman vazgeçmiyeceğini simgeliyor.Son günlerde faşist Şah olayların karşısına çıkmak için çareyi orduyu sokaklara ve caddelere dökmekte arıyor.Ama ne varki Tahran'da birinci ordu bir bildiri yayınlayarak halktan yana olduğunu söylüyor.Bu arada Sari şehri yakınında orduya ait üç kamyon silahla dolu bir şekilde kayboluyor.Yurt dışından giden birkaç tane TIR kamyonunun silahla dolu olduğu halde kaybolması İran'daki durumun son aşamalara gelmesini vurgulamaktadır.Bugün Amerikanın 6.filosunun İran'ın güneyinde hazır beklemesi İran halkının mücadelesi karşısında acze düşen faşist Şah rejiminin durumunu çok açık bir şekilde sergiliyor.Ne var ki Amerika İran'da yeni bir Vietnam daha yaratmak istiyor Emperyalizm bunu iyi bilmelidir ki,dünyanın her bir yanında yeni doğan Vietnamlar emperyalizmin mezarını daha da yakınlaştıracaktır.Bugün artık İran'da camiler Şah'ı ve emperyalizmi tanıtmak,lanetlemek ve halkın siyasi bilincini yükseltmek,mücadeleye davet etmekle dolup boşalıyor.

Ve işte bunlar komşumuz İran'da kopmakta olan devrimin kızıl güneşini simgeliyor.

KAHROLSUN FAŞİST ŞAH YAŞASIN İRAN HALKLARININ YÜKSELEN DEVRİMCİ MÜCADELESİ

EMPERYALİZM ve FAS

Emperyalizmin Afrika 'daki ileri karakollarından Fas,ekonomisiyle de emperyalizme ağır bir bağımlılık içindedir.Emperlizme bu bağımlılık Fas halkının gözünden gizlenmeye çalışılmaktadır.Kitlelerin anti emperyalist bir hareketinden korkan Kral Hasan bu tepkileri pasifize edebilmek amacıyla ekonomik ve siyasi reformlar gerçekleştireceğini söylüyordu.Bu reformların başlıcası 1973'teki "Faslılaştırma yasaları" oldu. Ülkede faaliyet gösteren yabancı firmalar hisselerinin %50'sini Faslılara devredecekler,bunun arkasına saklanan Kral Hasan ise emperyalistleri kovduğunu iddia edebilecekti.Ama bu "Faslılaştırma" sözde kaldı

Resmi propagandanın aksine,bu yasalar Fas'ı emperyalist - kapitalist sistemden koparmadığı gibi,projenin gerçekleşmesini büyük umutlarla bekleyen milli burjuvaziyi de güçlendirmedi. Bu yasanın uygulandığı şirketler genellikle ekonominin ikincil dereceden önem taşıyan sektörlerinden . Hiçbir büyük sanayi şirketi bu yasadan etkilenmedi.

"Reform" sonrası görünüm emperyalizmin bu oyundan kârlı çıktığıydı.Bir yandan bu reformlarla göz boyamaya çalışırken diğer yandan yabancı sermayeyi teşvik edici tedbirlerde hızla alınıyordu.Bu tedbirlerle yabancı şirketlere 10 yıl % 100-lük vergisiz kazanç vergisiz ithalat ve ihracat olanakları sağlanıyordu. "Faslılaştırma" sürerken ülkeye giren sermayenin 1975-76 yılında %20 artmasınında hikmeti buydu. Ülkedeki yabancı sermayenin yarısı Fransız,onu Almanya Amerika ve İsviçre izliyor.Sömürgecilikten kurtulup bağımsızlığını elde edişinden 22 yıl sonra Makina sanayinin %60,cimento sanayinin %50'si ve kimya sanayinin %40'ı Fransızların kontrolünde.

Fas'ın emperyalizme bu bağımlılığı1964 te Dünya Bankasının Fas egemen sınıflarına kabul ettirdiği stratejiyle yeni boyutlara ulaşmıştır.

1973-77 yıllarını kapsayan dördüncü beş yıllık plan bile 1964 te dayatılan bu stratejinin bir gereği.Emperyalizmebu bağımlılık içerisinde ulaşılan %6,5 luk kalkınma hızı ve ekonomik büyüme (özellikle emperyalistlerin yatırım yaptığı sektörlerde) "gelişmesiz büyüme" olarak nitelendiriliyor.

Nüfusun %55'inin tarımda çalıştığı Fas'ta tarım sektörü gayri safi milli hasılanın sadece %25 ini oluşturuyor.

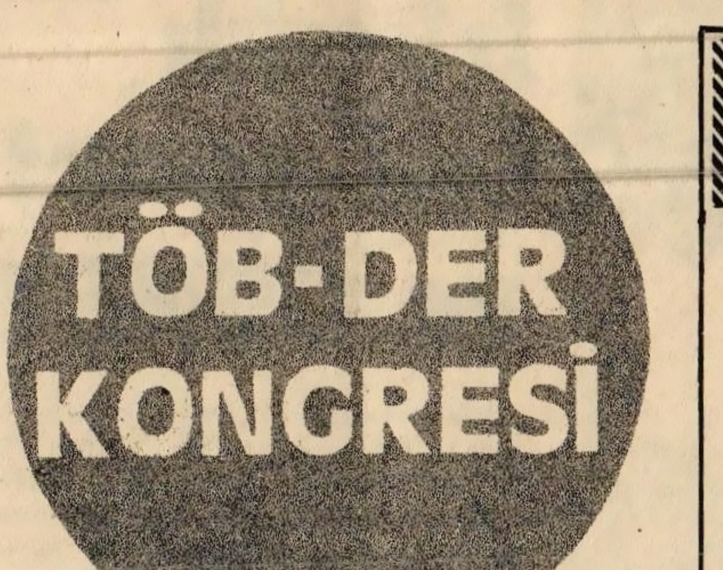
Sömürge döneminden kalma çiftliklerin "Faslılaştırılması " kırsal alandaki geniş yığınların değil büyük toprak sahiplerine yaramış. Reform sonrası toprak özellikle verimli topraklar az sayıda toprak sahibinin elinde toplanmıştır. Kral Hasan'da bizzat bu toprak sahiplerinin en irisidir.Toplam nüfusun %65'i topraksız köylü yığınlarıdır.Küçük toprak sahipleri dahil toprağın %80'i nüfusun %3' ünün kontrolündedir . Büyük toprak sahipleri toprak vergisi adı altında toplam verginin % 1'ini öderken geniş yığınlar tüketim vergisi diye bunun %50 sini karşılamaktadırlar.

Bunun sonucu tarımda %60'a ulaşan bir işsizlik vardır.Ve şehirlere yılda 90.000 kişilik bir göç sözkonusudur.Diğer yandan şehirlerde de işsizlik oranı %46 dır.Okur yazar oranının çok düşük (%24) olduğu da düşünülürse , bağımsızlıktan beri şehre göç eden 1.5milyon kişinin gecekondu mahallelerini doldurmaktan başka yapacak bir şeyleri olmadığı da ortaya çıkar.Artan enflasyon , ve fiyatların ilk kurbanları da bu insanlar oluyor.1977nin sonundan bu yana et fiyatları iki misli artmış ve Ağustos ayı içinde başkentte çay ve şeker bulunamaz olmuştur.En ucuz etin kilosunun 16 Fas lirası olduğu ülkede işçi ücretleri ise gündelik 10 Fas lirasında dondurulmuş durumda.

Bütün bunlar yetmiyormuş gibi Batı Sahra halkını boğabilmek amacıyla Fas ekonomisinin büyük bir kesimi askeri harcamaları karşılamaya çalışıyor Hem neyin uğruna?Emperyalistlere birazdaha fosfat,uranyum için.

İşte emperyalizme bağımlılığın bir ülkeyi getirebileceği yer Yoksulluk,sefalet,savaş emekçilerin işçilerin köylülerin hayatını iyice yaşanmaz hale getirirken, bir avuç işbirlikçi ve büyük toprak sahibinin refahı.Emperyalist ülkelere aktarılan alın teri,göz nuru...Kardeş bir halkın varlığını yoketmeye yönelik vahşi,kanlı bir savaş.

proletarya sosyalistlerini bekleyen görevler

TÖB-DER'in 4.Olağan Genel Kurulu yaklaşırken hemen bütün siyasi yoğunluklar,öğretmen hareketine,eğitime ilişkin öteden beri dağarcıklarında sakladıkları ve esas olarak bir öncekinde söylediğinden pek de farklı olmayan şeyleri söylüyor ve yazıyorlar.Türkiye devrimci hareketinin geçmişini doğru değerlendiremiyenler,1971 hareketine "anarşizm", "troçkizm"," bireysel terörizm""goşizm" vb.yaftaları asarken hiç bir tereddüde kapılmayanlarla,bu hareketin devamı olma iddiasında olan, ama bir türlü teorilerinin gereğini yerine getirmiyenler,bir başka deyişle 71 hareketinden gerekli dersleri çıkaramıyanlar, bu tarihi dönemde kurulan,öğretmen hareketinin olumlu olumsuz tüm yanlarını ve bir anlamda kısa tarihçesini bağrında taşıyan TÖB-DER'i doğru değerlendiremiyeceklerdir.

Türkiye sosyalist hareketinin elli yıllık geçmişi,sağındaki güçlerden medet uman anlayışı ile bir türlü sınıf temeline oturamamıştır.Babil kulesine çekilerek Kemalizm'e methiyeler düzen "sosyalist hareket",emekçilerin kurtuluşunu Kemalist hareketin güçlenmesinde görmüş,bu nedenle de Kemalistlere "akıl " vermekle yetinmiştir.

Sosyalist hareketin bu konumu; sosyalizmin kitlelere ulaştırılması, kitle-bağı kitle-çizgisi sorununun bugün hala tartışma konularından biri olarak kalmasına yolaçmıştır.Elbetteki Kemalistlerden devrim bekleyen bir anlayışın emekçi sınıflarla bağ kurma gibi bir sorunu olamazdı,olmadıda.Bu durum ise, uzun bir zaman sosyalist hareketin bir aydın hareketi olarak kalmasını,işçi sınıfı hareketinin de kendiliğindenci bir hareket olarak ayrı yolda ilerlemesini getirmiştir.

Geçmişe bir tepki olarak doğup gelişen, silahlı devrim anlayışını temel alan ve "sağındaki güçlerden medet umma" anlayışına önemli bir darbe indiren 71 Direnişi geçmişin hatalarından bütünüyle kurtulamamıştır.Kitle bağının silahlı propaganda ile sağlanabileceğini, ve böylece kitlelerin devrimci harekete katılacağını öngören 71 hareketi de başlangıçta,özellikle aydınların(öğrenci gençlik içinden çıkan) hareketi oldu.

Bu arada, tutarlı bir önderlikten yoksun ve kendiliğindenci bir şekilde gelişen toplumsal muhalefet,bu döneme uygun örgütlenme biçimine ulaşmak ve ekonomik-demokratik haklarını koruyabilmek için her meslek alanında çeşitli arayışlar içine girdi.İşçi sınıfının sendikal örgütlenmesini koruyuşunun yanısıra konumu gereği örgütlü mücadeleyeilk girenler öğretmenler oldu.

Tjirkiye devrimci hareketinin tutarlı bir sosyalist önderlikten yoksun olmasına rağmen öğretmenörgütlenmesindeki bu kararlılığın kaynağı, , "mesleki birliklerini koruma duygusu" olmuştur.Faşizme karşı direnen örğetmen örgütlenmesi,bu dönemde tüm ilerici basının,ilerici,demokrat, ve devrimcilerin gözbebeği haline gelmiş, ve genellikle TÖB-DER e bağlı olarak demokratik kitle örgütlerinin ne olup olmadığı tartışılmaya başlanmıştır.71 yenilgisinnin ardından gelen yılgınlık ortamında bu tardışmaların ağırlık noktasını TÖB-DER in "parti" olmadığı oluşturmuştur.Bir meslek örgütü olduğu halde 12 mart koşullarında yıkılamayan öğretmen örgütlenmesi,adı "parti"olan yada "parti" olmak üzere programlarla ortaya çıkma hazırlığı yapan,fakatbir fiske ile ortadan yok olan siyasi yoğunluklar tarafından ekonomizmin batağına çekilmeye çalışıldı.

TÖB-DER'DE "BUNALIM"

1973 Genel Seçimlerinden sonra Türkiye sosyalist hareketikendisini,büyük ölçüde 71 öncesini andıran yeni bir kaosun içinde buldu.Gittikçe uzlaşmaz bir karaktere bürünen sosyalist kamp içindeki çatışma en sert biçimiyle Türkiye sosyalist hareketini de etkilemeye başladı.Bir yan "sosyal emperyalizm","sosyal faşizm" gibi bilim dışı teorilerini geliştirip, yarattıkları teoriye uygun saldırgan bir tutumu benimserken,diğer yandan "maocu bozkurt " vb. bilim dışı tesbitlerle buna karşı tavır geliştirdiler. Bu aynı zamanda,demokratik kitle örgütlerinde de ayrı örgütlenmenin maddi temelini oluşturuyordu.Birbirini karşı devrimci ilan edenlerin aynı çatı altında ve aynı masada ideolojik mücadele sürdürmeleri bir çelişki olarak dönem boyunca demokratikkitle örgütlerinde (özellikle TÖB-DER'de)varlığını korudu.Revizyonizmin bir kutbu olan "ilerleme" siyasetinin,"maoculuğa ve goşizme" karşı kararlı tavrı (!) ve giderek kendinden başka herkesi " goşist" olarak nitelemesi, onun tasfiyeci anlayışının maddi temelini oluşturdu.Bu tasfiyeci anlayış ise ayrı örgütlenme tehdidi ile at başı gidiyordu.

4.OLAĞAN GENEL KURULA DOĞRU....

Bugünlerde TÖB-DER 4. o l a ğ a n Genel Kurulunu yapacak.Bu genel kurulu; öğretmen haıeketinin önündeki tıkanıklığı açmak,örgütün bütünlüğ ü n ü k o r u m a k ve eğitim emekçilerinin devrimci birliğini sağlamak gibi önemli görevler beklemektedir.5-12 Temmuz1978 tarihinde yapılan ilkokul Öğretmenleri Sağlık ve Sosyal Yardım Sandığı(İÖSSYS)18-Genel Kurulunda TÖB-DER li öğretmenlerin bir bölümünün (Birlik Dayanışma,Demokrasi İçin Birlik ve Halkçı Eğitimciler ittifak halinde) geliştirdiği tavır,bu genel kurulun önemini daha da artırmaktadır.Tekkeci çıkarları için sorumsuzluklarının sınırının olmadığını İstanbul şubesi olaylarında defalarca kanıtlayan Birlik Dayanışma, içinde gerici-faşistlerin de yer aldığı bu ittifakın başını çekti.TÖB-DER Genel Merkezinin bu durumu teşhir için açtığı kampanyaya karşı,Birlik Dayanışma Grubu, sandık aracılığıyla ve Milli Eğitim Müdürlüklerinden aldığı belgelerle (!) savunmaya geçme gereğini duydu.Ve,"Faşistlikle suçlanan İsmail Koçan ise,TÖB-DER'e üye yada değil çevresindeki tüm öğretmenler üzerinde olumlu izlenimleri olan biridir"sözüne sahip çıkarken utanç duyduklarını pek sanmıyoruz.

Birlik Dayanışma'nın başı çektiği ittifak listesinde yer alan gericileri(İsmail Koçan,Sabahattin Güzel,Ali Özbaşı)KURTULUŞ'un 32. sayısında belgeleriyle birlikte teşhir edip,açıklamıştık.Buna karşılık Birlik Dayanışma, nemenem bir halt yediğini bildiği için,Milli Eğitim Müdürleri aracılığıyla (!)bu gericileri aklama yoluna gitmiştir.(Şanına layık olanı da budur) .

Türkiye Sosyalist Hareketindeki dağınıklık,TÖB-DER'de de aynen yansımaktadır . Genel MerkezKongresine yaklaşık 15 grup katılacaktır.Kuşkusuz bunlardan birçoğu,sosyalizmle uzak- yakın ilgileri bulunmayan gruplardır.Ve dördüncü Kongrede tehlike , (sosyalistler arasında bugüne kadar ilkeli bir ittifak gerçekleştirilemediği halde)işte bu reformist, revizyonist,sosyal-şoven grupların bugünden gerçekleşmiş olan ittifakıdır.

TÖB-Der'in4. Genel Kurulu,önceki Genel Kurullardan ayrı bir öneme sahiptir.Bu önem,CHP'nin iktidarda olmanın olanaklarınıda kullanarak TÖB-DER i ele geçirip etkisizleştirmek istemesinden ve Birlik Dayanışma(İlerlemeciler) ile Demokrasi İçin Birlik (TİP)in bu amaca hizmette kusur etmeyişinden ileri geliyor.

PROLETARYA SOSYALİSTLERİ GÖREV BAŞINA

Tekelci Burjuvazinin reformist eğilimi

DEVAMI:Say:5,st:6

KADINLARIN KURTULUŞU İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞUNA BAĞLIDIR.

EMEKÇİ-DER KADIN SEKRETERLİĞİ YAĞIMLAR ARASINDA

5 Ağustos 1978 tarihinde Yeşilbaşğ Güzelleştirme ve Turizm Derneğinin Bağcılarda düzenlediği sünnet törenine Emekçi-Der Kadın Sekreterliği' de aktif bir şekilde katıldı.

Dernek tarafından sünnet ettirilen 47 küçüğün her türlü ihtiyacının karşılanmasının yanısıra,ailelerine ve kendilerine gösterilenilgi,işçi ve emekçilerle proleter sosyalistlerinin kaynaşmasının en güzel örneğini yansıtıyordu.

Emekçi-Der Kadın Sekreterliği tarafından hazırlanan slayt gösterisi -işçi ve emekçi çocuklarının içinde bulunduğu koşulları anlatıyordu- , yine aynı konulu resim sergisi,sünnet olan küçüklere armağan edilen kitaplar ve arkadaşlarımızın orada bulunan analara,bacılara gösterdikleri yakın ilgi o bölgedeki emekçi ve işçi kadınların Emekçi-Der Kadın Sekreterliğini daha yakından tanımalarına neden oldu.

12 Ağustos 1978 tarihinde Okmeydanı' da yapılan sünnet törenine de aynı şekilde katılan arkadaşlar,Kadın Sekreterliği adına yaptıkları aşağıdaki konuşma ile işçi-emekçi kadınların her zaman yanlarında olduklarını anlatmışlardır.

ANALAR,BACILAR,KARDEŞLER!

Bizler,çalışan işçi-emekçi,ev kadınları olarak tıpkı fabrikalarda tarlalarda çalışan emekçiler gibi yoksulluğun ve sefaletin pençesinde inim inim inlemekteyiz

Bizler yüzyıllardır "saçı uzun aklı kısa" gerici düşüncesiyle ikinci planda tutulan,daima küçük görülen,horlanan, gerektiğinde "başlık parası" adı altında bir mal gibi satışa bile çıkartılan,hem aile içinde hemde toplumda baskı altında tutulan kişileriz.Dün olduğu gibi bugünde Türkiye'nin her yanında işçiler fabrikalarda,köylüler tarlalarda bu açlık ve sefalete karşı haklarını almak için direnmekte,bir lokma ekmek için her türlü zorluklara göğüs germektedirler.

İşte Ceylanpınar Çiftliği işçilerinin direnişi,İşte Emaş işçileri,işte Filball işçileri ve işte Mahbutmey'de gecekonduların kıyılmaması için yiğitçe direnen emekçiler.Ve sayısız yüzlerce grevler direnişler...

Tüm bunlar,ezilen işçi ve emekçilerin açlığa,yoksulluğa sömürüye karşı yürüttüğü mücadelelerdir.

Sizler,fabrikalarda tarlalarda sömürü ve zulüm zincirini kırmak için mücadele eden insanların anaları,bacıları,karılarısınız.Bizleri,yüzyıllardır gerici eğitimin etkisiyle grevler,direnişler, siyaset erkeklerin işidir diye uyutttular.

Ama bugün ezilenlerin sömürüye ve zulme karşı verdikleri mücadele yükselirken, kadınlar bu mücadelede kendilerine düşen görevleri devralmakta ve her geçen gün bu mücadele içinde sayıları çoğalmaktadır.

Hepimiz biliyoruz ki kadınlar katılmaksızın devrim mücadelesi başarıya ulaşamaz.Bizlerin kurtuluşu işçi ve emekçilerin kurtuluşuyla mümkündür.Bundan dolayı işçi ve emekçilerin mücadelesine bizler de omuz vermeli,güçlendirmeli ve sahip çıkmalıyız.

Bir kez daha devrimci kadınlar olarak sizlere sesleniyoruz!

Fabrikalarda,tarlalarda kocalarınızın kardeşlerinizin, çocuklarınızın açlığa yoksulluğa karşı verdikleri mücadeleye katılın.

Biz,Emekçi-Der kadın sekreterliği olarak sizlerle omuz omuza olduğumuzu belirtir,küçüklere geçmiş olsun deriz.

Kadınların kurtuluşu işçi sınıfının kurtuluşuna bağlıdır!

Kurtuluş yok tek başına,Ya hep beraber, ya hiç birimiz.

DEVRİMCİ SANAT

"Bura Yemendir" Üzerine -1-

Ahmet Telli

Yemen, gidenin dönmediği bir yerdir. Halk duyarlığında böylece yer etmiş olan Yemen üstüne türküler, ağıtlar söylenmiş; öyküler anlatılmıştır. Yemen adı hep acıları, üzünçleri, feryatları getirir akla. Bunca zaman halkın unutamadığı Yemen olgusu nedir? Bu, sömürgecilik tarihinde mutlaka üzerinde durulacak bir sorudur. En kısa söyleyişle Yemen , sömürgeciliğin trajik sonudur. Bu trajedinin "soyluları" tarihin çöplüğüne atılacaktır ve fakat halk hiç bir zaman unutmayacaktır bunu. Kendini kıyımlara, sürgünlere uğratanları her ağıtta, her türküde bir kez daha mahkum edecektir.

Vecihi Timuroğlu, Şiir kitabının adına Bura Yemendir demiş. Halk duyarlığında hazır imgeleri bulunan Yemen kavramını şiirine alırken, tarihsel Yemen trajedisiyle, güncel olaylar arasında bir bağ kurmuş. Böylece bildirisini daha etkileyici bir şekilde kitlelere ulaştırma yolunu buluyor şair.

Sonra da dönüp Anadolu tarihinden bir kesit olarak geçmişle güncel arasındaki köprüyü oluşturuyor: "Kimi bedenini keçeleştiren bir kurşunla/ Kimi hançerle taşla sopayla/ Sille tokatla öldü insan/Tükenip bitti diye

"Yemen Oldu Bu Sevda" adlı şiirinde imgelerinin çok yönlü ipliklerini güncelin bağrına seriyor Timuroğlu. Örneğin şu dizelerle evrensel düzlemde savaş ve barış olgusuna çeviriyor bakışlarını:

"Savaşları ansıyorum Barışı/Savaşların ve barışların/Kartallarını ve güvercinlerini/Onuru aslanda/Yarası karıncada kalan" s.91)

canım yaşam/ Sazının sekiz teline/Vurup inledi Pir Sultan"(s.91)

Özellikle son üç dizeyle içimizdeki tellerin titreştiğini duyar gibiyizdir. Timuroğlu burada da bırakmıyor söyleyeceğini. Gelip20 yüz yıla dayanıyor ; ve gelip ülkesinin gerçekliğine göz atıyor:

"Gündemde/Kahpeliğin Darası/ Gam değil öyle/Ölmüşüm/Kavi bir ipin ucunda sallanmışım/Sorularım acı/Sorularım can sıkıcı/ Sen sende misin/Gonca yıllarımı gülleştiren/Okullarım" (s.92/)

Gençliğin devrimci kavgada yer alışını duyumsatanbudizelerde, bukavganın şehitleri tarihsel mahkemenin yargıçları olarak gösteriliyor. Ancak şair, devrimci savaşımda gençliği yalnız bırakmaması ve hatta kavganın yükünü omuzlarına alması gereken işçiye dönüyor ve şöyle diyor:

"Kaç çağ sonra duyarsın/Garip kim can kim/Canlara pahamı biçersin/Demiri tavında döven/Bakırın cengini kalaylayan/İşçim fabrikada mısın" s.92)

Gel gör ki egemen sınıflar devrimci kavganın üstüne leş kargaları gibi üşüşmüştür, ihanet ağları örülmüş vahşet ve terör can alıcı birkuş gibiçökmüştür omuzlara. Devrimci kavganın uç verdiğiher yerde pusular kurulmuştur devrimcilere. Ve artık:

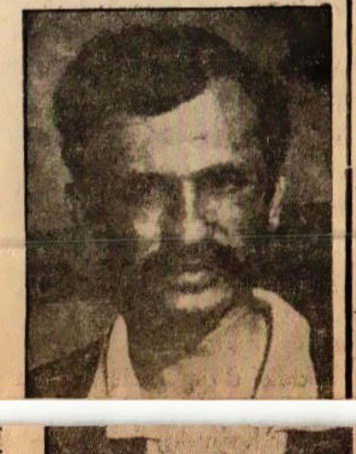
"Tüm okullarımız/Ve de fabrikalarımız/Yemen oldu" (s.92)

Bu gerçekliğe teslim oluş yoktur Vecihi Timuroğlu'nda. Gerçekliği değiştirme zorunluluğunu, tarihin zoruyla bütünleştirmeye çalışır. Şair, "tarihin zoruna" inanır ve mutlaka oligarşinin beyninde patlayacağına işaret eder.

Timuroğlu'nun şiirleri üstüne söyleyeceklerimiz, burada bitmiyor. Önümüzdeki hafta şiirlerin diğer özelliklerine ve özellikle de ulusal sorun bağlamındaki örneklerine eğilmek istiyoruz.

DEVRİMCİ GEÇMİŞİMİZ SINIF MÜCADELEMİZE IŞIK TUTUYOR

Necmettin Giritlioğlu

Devrimci sınıf ve kitle sendikacılığının ilk önderlerinden Necmettin Giritlioğlu 22 Ağustos 1970'de İzmir'de Aliağa Rafinerisindeki grev esnasında öldürülmüştü.

İzmir Aliağa Rafinerisinde çalışan Yapı-İş üyesi 280 işçi Ağustos 1970'de greve başladılar.Grevi çeşitli baskılara rağmen emgelleyemeyen ve kıramayan işveren nihayet çareyi, sendika genel başkanı, işçi sınıfının yiğit önderlerinden Necmettin Giritlioğlu'nu kiraladığı bir uşağına öldürtmekte buldu.Ancak,her şeye rağmen grev kırılamadı.Bir Necmettin'in düşmesiyle mücadele durdurulamadı.

Necmettin Giritlioğlu'nun öldürülmesinin önemli bir yanı şudur ki,1970'ler Türkiye'sinde oligarşi içinde debelendiği bunalımın yükünü- bugün olduğu gibi o günde- emekçi sınıfların omuzlarına yıkmaya çalışıyordu . İşçi sınıfının yükselen mücadelesi,hele de Necmettin Giritlioğlu gibi, devrimci önderlerce örgütlenen ve önderlik edilen bilinçli mücadelesi oligarşiyi çok fazla tedirgin ediyordu.Oligarşi Necmettin Giritlioğlu ile başlayarak öncü unsurları çeşitli yöntemlerle yok etmeye girişti.

Necmettin Giritlioğlu ile başlayan öncü, lider unsurların katliamı özellikle 12 Mart döneminde doruğuna ulaştı hala durmuş değil.Emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadelemiz yükseldikçe oligarşik dikta da kan içmeye,vampir gibi kanla beslenmeye devam edecek.Ancak içtiği ve döktüğü o kanlar onu boğacaktır .

Giritlioğlu ve diğer düşen devrimcilerin mücadelesi ve kanları yolumuzu kızıllaştırıyor,aydınlatıyor.

FİLBALL işçileri "Korkuttuk patronu birliğimizle"

"Sendikalaşmak biz işçiler için çok iyi çok yararlı bir şey. Sendikalı olduğum şu bir iki ay içinde çok şey öğrendim.İşçilerin birlik ve beraberlik içinde olmaları gerektiğini patronların bizleri nasıl sömürdüğünü öğrendim"diyordu Filball işçisi Abdullah Tüm Döküm-İŞ sendikasına gireli bir ay kadar olmuştu.Filball''ın 18 işçisi patron sömürüsüne yeter demek için sendikalaşmışlardı. Sarı sendika zincirini kırmak,artık patron sendikalarının oyunlarına düşmemek için devrimci bir sendikada,Tüm Döküm-İŞ sendikasında örgütlenmişlerdi.

"Sendika bizim haklarımızı alacaktı kuruşu kuruşuna" diyor işçi Abdullah,"Patronlarımız çok korktular devrimci sendikamızdan,şimdi fabrikayı kapatıyorlar. " "Filball patronları işçilerin birliğini bozamayacaklarını anlayınca kapattılar fabrikalarını,işçilerin tüm haklarını kuruşu kuruşuna ödeyerek,15 gündür patronun bu kapatma işlemini bir oldu bittiye getirmemesi için geceli gündüzlü fabrika önünde çadır kurup bekleyen Filball işçileriyle konuşuyoruz.Biraz önce sendikacı arkadaşlar gelip son durumu açıklamışlardı kendilerine.Fabrika kapanıyordu artık, işçilere tazminatları üç katı tutarında ödeniyordu İşçilerin kararlı mücadelesi patronları korkutmuştu.Yine de içimizde bir kavgayı kısmende olsa kazanmanın sevinci ve 15 gündür yiğitçe mücadele eden Filball işçilerinin bundan böyle ayni çatı altında çalışamıyacakları gerçeğinin üzüntüsü var.Sürdürüyoruz Filball işçileriyle söyleşimizi:

"Sendikamız bütün haklarımızı aldığı için sevinçliyim" diyor Abdullah,"Sevinçliyim diyorum çünkü sendikamıza güveniyordum,inanıyordum.O da haklarımızı alarak inancımı,güvenimi doğruladı"

Naime bacımız söz alıyor "Çok istiyorum,çok arzu ediyordum ki sendikamızFilball'da yetki alsın, çoluğumuza çocuğumuza daha iyi bakmak için iyi sözleşmeler imzalasın istiyordum Olmadı.Ama hepsi çok ilgilendiler koştular.Üzülüyorum fabrika kapandığı için"..

"18 gündür bu çadırda çok şeyler öğrendik"diyor biri, bir köşeden.Bir diğeri atılıyor "Filball'a sokamadık sendikamızı ama bir başka yerde,neler yapacağımızı öğrendik" sonra bir bacımız giriyor söze"biz işçilerin başarı kazanabilmesi için önce birlik ve beraberlik içinde olması gerektiğini öğrendik"

"Arkadaşlarımızın çoğu genç yeni işçiler"diye söze başlıyor Naime Eren,"daha önceleri başka bir iş yerinde çalışmamışlardı.Bilmiyorlardı,görmemişlerdi.Burada öğrendiler, bu çadırda öğrendik biz lerde,patronların ne olduğunu onlara karşı nasıl mücadele verileceğini"

"Tüm Döküm-İŞ sendikasını devrimci bir sendika olduğu için seçtik,Tüm Döküm-İŞ'te örgütlendik"Diyor Elmas Can ve Abdullah "Bir sendikada örgütlenmek istiyorduk,ama devrimci bir sendikada. Feriköy'deki Emekçi-Der'li arkadaşlarımızdan öğrendik Tüm Döküm-İŞ sendikasını sonra çok şeyler öğrendik hem sendikamızdan,hem de Emekçi Der'den"

Bu işyerinde, sendikalaşma hareketinin böyle bir sonuçla bitmesi üzerine şimdi sendikanızhakkında ne düşünüyorsunuz diyorum. Sizi aldatmış,patronunuz-

DEVAMI:Say:5,st:3

---

büyük direniş 15-16 Haziran 15

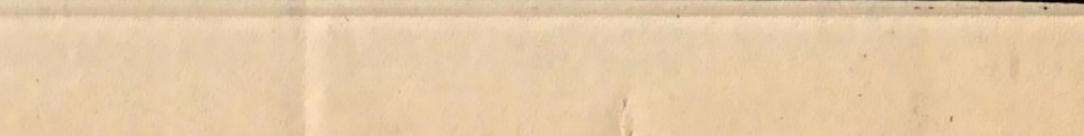
Aynı gün Izmit bölgesindeki işçiler Maden-iş binasında toplanarak Pirelli ve Goodyear fabrikalarına doğru yürüyüşe geçtiler.Lastik-iş yöneticilerinin tüm engellemelerine karşın bu fabrikaların işçileri de direnişe katıldılar.Bu arada Ankara'da sanayi mahallesi işçileri direnişe katılarak sanayi çarşısında yürüyüşe geçtiler ve polisle çatıştılar.16 Haziran akşamı hükümet sıkı yönetim ilan ederken,DİSK genel başkanı yaptığ açıklamada işçileri uyarıyor,polise ve jandarmaya karşı direnmemelerini söylüyordu!Aynı sırada sıkıyönetim yüzlerce işçiyi tutukluyordu.Herşeye karşın 17 ve 18 Haziran günleri direniş bir çok fabrikada sürdü.Bu büyük direnişin ardından 6000'e yakın işçi işten atıldı,100'den çok işçi tutuklandı.

Bu büyük direnişle işçi sınıfı sendikal haklarını korudu ve kendiliğinden bir hareket olarak varacağı en uç noktaya ulaştı.İşçi sınıfının kendiliğinden bir hareket olmaktan çıkarak,kendisi için sınıf olma yolunda ilk kıvılcımların parladığı bu direniş,o dönem sol içindeki işçi sınıfının gücüne güvenmeyip kendi sağından medet umma anlayışını pratikte mahkum etti..

15-16 HAZİRAN göstermiştirki,kitleler içerisinde,büyük bir enerji,sabır ve sebatla çalışmadan,onlarla bağları pekiştirmeden,sınıfın en fedakar,en ileri unsurlarını kazanmadan kitlelere önderlik edilemez.Proleteryanın bağımsız örgütlenmesi yaratılmadan,kendiliğinden hareketin sınırları aşılamaz.Proleterya sosyalistleri,işçi sınıfının ileri unsunlarıyla kaynaşıp geniş işçi kitlelerini etkilemeye çalışmalıdırlar.Bu uğurda ,laflarla yetinmek yerine ,daha az laf edip,bıkmadan,yılmadan,usanmadan,tükenmez bir enerjiyle ve disiplinle çalışarak kendiliğinden harekete boyun eğme aşılabilir.İşçi sınıfının büyük direniş ve eylemlerine gerçekten önderlik edilerek proletaryanın devrimci partisi oluşturulabilir.

GERÇEK

ması sırasında onlardan bu taktikleri de öğrenmişe benzemektedir. Önce karşı çık, sonra güçlendiğini söyleyerek kabul et ve bu arada işçileri sat.

MESS sözleşmesinin imzalanmasından sonra işçi sınıfının büyük bir tepkisi olmadı, hiç değilse bu tepki eyleme dönüşemedi. Ama durumun hep aynı biçimde gideceğini sasanmak yanlış. İşçi sınıfının daima tevekkülle satılması karşısında susacağını sanmak hata. İşçi sınıfı mutlaka sınıf uzlaşmacılarından hesabını soracaktır.

AYANCIK AĞAÇ...

BAŞTARAFI: Sy:6,St:2'de

tırmıştır.Bahattin Erdal'a işçi Tüketim Kooperatif başkanlığı , Yaşar Çetinkaya' yada sendika şube başkanlığı içki masasındaki çetin pazarlıklar sonunda uygun bulunmuş, kadehler şerefe (!) kalkmıştır.

Tehir edilen ilk kongre sırasında örgütsüz ve hazırlıksız oldukları için (o zaman daha "paylaşma " olmadığından B. Erdal ve Y.Çetinkaya' nın her ikisi de aday durumunda idi)Y.Çetinkaya'yı destekleyen devrimci,ilerici işçiler bu kez biraz daha hazırlık yapmıştılar.

Ancak devrimci işçiler hem sarı sendikaların kongre oyunlarını yeterince bilmediklerinden,hem de hazırlıklarını çok kısa bir zaman aralığına sıkıştırmak zorunda kaldıklarından yeterince etkin bir muhalefet örgütleyemediler.Kongre sırasında Bahattin Erdal provakasyon yaratmaya çalışmış,herkesin bildiği rakı masasındaki dönen pazarlıkları kürsüden anlatmaya başlamıştır.Kongrede olay çıkmasın diye devrimci işçiler ve muhalefet salondan dışarı çıkmıştır. Zaten genel merkez başkanı K.Sarısoy ve Yaşar Çetinkaya'nın da iste diği buydu. Devrimci işçiler ve muhalefet seçimlere katılmayınca 860'dan fazla üyeden 360'ının oyları ile Yaşar Çetinkayaşu be başkanı seçilmiştir.

Devrimci işçilerin örgütsüzlüğü ve tecrübesizliği sonucu Y.Çetinkaya'nın listesinde olmaması gereken işçi arkadaşlar da yer almışlardır.Bu arkadaşlar sarı sendikacıların değil,işçilerin sesine kulak vermeli,devrimci muhalefetle birleşmelidirler.

Bu arada kongre öncesi devrimci işçi muhalefetinin liste çıkarması üzerine TÖB DER ve Kdz.Dev- Genç Ayancık şubeleri üzerine bir takım spekülasyon ve dedikodular çıkartılmıştır. Bu örgütler bunları açık layan bir bildiri ile işçileri ve halkı uyarmışlardır.

AKSU İPLİK'TE...

BAŞTARAFI:Sy:1,st:9

ne arasına gelip oturdular. Sağa sola laf atmaya ve sataşmaya başladılar.

Daha önceden her türlü saldırı aletleri kantin ve yemekhaneye doldurulmuş.

Ayrıca makinaların bulunduğu bölümde de silah telden yapılmış coplar, kesilmiş demir çubuklar belirli yerlere gizlenmişti. O gün işi olmayıp ta gelen 80-100 kişilik gruptan devrimci işçilere, küfürlü laf atmalar başladı. Hemen arkasından olayı yönlendiren Ömer Horzum, Cengiz Horzum , Mehmet Ektirir , Hüseyin Sapmaz, Ramazan Karagöz, Avni Gök, Mustafa Aktepe, Cemil Katırcıoğlu, Ramazan Gündoğdu, silahlarını çekip "vurun komünistlere" diyerek saldırıp ateş etmeye başladılar. Devrimci işçilerden gerekli karşılığı alınca çil yavrusu gibi dağıttılar. Silah seslerini duyan makina başındaki diğer faşistler de gruplar halinde dışarı çıkıp devrimci işçilere saldırıya geçtiler, tek tek yakaladıkları devrimci işçilere saldırıp yaraladılar. Rastladıkları tarafsız ve devrimci kadın işçileri saçlarından sürükleyip ağızlara alınmayan küfürler ettiler özel eşyalarını ve paralarını aldılar. Bir bayan işçi arkaşımıza tecavüze yeltendiler olay yerine gelen jandarma arkadaşımızı yaralı olarak kurtardı . İlk saldırılarında tarafsız ve yaşlı bir kişi olan Mevlüt Aksu adlı işçiyi vurup "komünistler kardeşimizi vurdu" diyerek kitleyi galeyana getirmeye çalıştılar.

Fabrikanın; personel binasının , yemekhanesinin kapi pencere ve camlarını kırdılar, dolapları kırarak evrakları tarumar ettiler.

Aylarden beri ha bugün ha yarın olayın çıkmasının beklendiği bir yerde hiç bir tedbirin olmayışı yöneticilerin ve hükümetin niteliğini ortaya bir kez daha koymuştur.

Bu planlı saldırının sonucunda 1 ölü, 2 ağır olmak üzere 24 işçi yaralanmıştır. Fabrika süresiz kapatılmıştır. Olaylardan sonra Aksu iplik fabrikasının devrimci işçileri proletarya sosyalistlerinin desteği ile bir seri protesto eylemi yapmışlardır. Antalya sokaklarında kalabalık bir şekilde dağıttıkları bir bildiri ilede olayların iç yüzü açıklanmıştır.

'Şu iyi bilinmelidir ki , Aksu İplik fabrikasını bugüne kadar çiftlik olarak kullananlar, bundan sonra kullanamayacaktır. Biz Aksu İplik fabrikası devrimciişçileri olarak fabrikamızı asalaklara bırakmıyacağız. Buraya çalışıp mücadele vermeye g geldik. Faşistlerin fabrikadan kavulmasına kadar herkese karşı her türlü mücadeleyi sürdüreceğiz.

FİLBALL IŞÇİLERİ...

BAŞTARAFI say: 4 st:8

la anlaşmış olamaz - mı?

Feridun,genç bir işçi yüzüme dik dik bakıyor "Devrimcibir sendika satın alınamaz" diye haykırıyor Her gece bizimle beraber bu çadırda nöbet tuttular, bize hep işçilerin nasıl sömürüldüğünü anlattılar,bize patronlara karşı nasıl mücadele edeceğimizi öğrettiler,ve bu mücadelede hep bizle beraber oldular,bize hiç yalan söylemediler sarı sendikacılar gibi.Bizim Sendikamız bizi aldatmaz"

"Faik konuşuyor sonra"Biz bu sendikayı istedik,gece gündüz bekledik burada, patrona karşı birlik olduk burda,korkuttu birliğimiz patronu, tüm haklarımızı vermeden de atabilirdi bizi,sendikamız yetkiyi daha almadığı halde bu fabrikada , çağırdı patron onu , sendika bütün haklarımızı aldı.Sendika olmasa vermezdi patron"

"Birliğimizden korktu herif"diyor Abdullah,Elmas Can anlatıyor"Patron sendikanız devrimci olmasaydı kabul ederdik diyordu,yani sarı sendika getirseydik buraya seve seve kabul edecekti,patronlarımız,devrimci sendika ile biz uğraşamayız, bunun için kapattık dedi bize"

Abdullah"Bu fabrikadan atılsak bile bizim ışçiliğimiz bitmiyor.Bundan sonra başka fabrikalarda çalışacağız.Burada öğrendiklerimizden oralarda yararlanacağız.O fabrikalardaki işçileri sendikamıza örgütleyeceğiz,devrimci sendikalara girmeyi öğreteceğiz"

Deniz Can giriyor söze bir solukta "Biz bütün arkadaşlar sendika istedik, devrimci bir sendika Tüm Döküm-İŞ sendikasını getirdik.Patron bizim birliğimizi bozamayınca fabrikayı kapatmak zorunda kaldı.Sendikalı olduğumuzu duyunca bizi , hepimizi odasındatopladı,sizinle anlaşalım dedi, devrimci sendikalar buraya girmesin dedi, başka sendika getirin dedi biz patron sendikası istemiyoruz,devrimci sendikaya üye olduk dedik. Patron dört arkadaşımızı işten attı.Bizi korkutmak istedi.Birliğimizi bozamayınca da fabrikayı kapatıyor. Fabrika kapanıyor diye çok üzülmüyorum aslında,çünkü biz işçilerin mücadelesi bitmez daha mücadele edeceğime daha kuvvetli olacağıma inanıyorum,hiç üzülmüyorum bu yüzden"Sonra Nursel Ayrancı patronun işçilerin birliğini bozmak için neler yaptığını anlatıyor, sonra gururla ilave ediyor "Bozamadı birliğimizi" Sonra Esat,Feridun "kavgamız sürecek " diyor. Sonra bir başka bacımız söyleşimizi bağlıyor "Korkuttuk patronu birliğimizle, kapattı fabrikayı biz kazandık kavgayı.Birliğimizi göstermeseydik tek tek atacaktı bizi,fabrikayı da kapatmayacaktı, ama simdi hem fabrikayı kapattı,hem de haklarımızı ödüyor korkudan,korkuttuk Filball patronunu,bundan sonra gittiğimiz her fabrikadaki patronlar korkacaklar , bugünde kavgayı biz kazandık,en sonunda da biz kazanacağız" Haykırıyor Filball işçileri"İŞÇİLER DEVRİMCİ SENDİKALARA! Ve haykırıyoruz bizler "SOSYALİST İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE"

TEKSTİPLİK...

BAŞTARAFI:Sy:1,st:9

ler bana saldırdı diye savcılığa yalan ihbarda bulunmaya , 59 kadar resmi ve sivil polisle işyerini boşaltmaya çalışmaktan, faşist Ilgız Aykutlu ve Hüseyin Yarsuvat'tan medet ummaya kadar her türlü yolu, yöntemi denemiş ancak bir sonuç vermemiştir. Grev pankartları işyerine asılmış, işçiler mücadelelerinin haklılığının verdiği güç ve kararlılıkla direnmektedirler. Zafer Tekstiplik işçilerinin olacaktır.

FAŞİSTLER TEPEÇİK...

BAŞTARAFI: Sy:1,St:5

metinin bu "tedbirleri"bile onun halkın değil,oligarşinin hizmetinde olduğunu ortaya koyuyordu . Bu konuşmadan sonra devrim andı içilerek dağılındı.

Dağılarak kendilerini götürecek otobüsleri bekleyendevrimcilereTepecik halkı evindeki yiyecekleri taşıyarak ve de akşamı onları Tepecik'te kalmaya davet ederek sahip çıktı. Saldırılar karşısında yılmadığını, bilendiğini bir kez daha gösterdi. Uzun zamandır bölgede çalışmalarda bulunan Ankara Devrimci Kadınlar Derneği (AKDK)ve Dev-Gör'lü devrimciler akşam mahallede kalarak, bildiri dağıttılar. Gece evlerde, kahvelerde vb.yerlerde toplantı ve konuşmalarla CHP reformizmini ve faşizmi teşhir etmeyi sürdürdüler. Oligarşiye ve faşizme karşı mücadelenin örgütlü ve kararlı bir şekilde sürmesi gerektiğinivurguladılar. Oligarşinin ne resmi vurucu güçleri, polis ve jandarmanın baskı, ve zülmü , ne de sivil vurucu güçleri cellatların saldırı ve katlimları Tepecik halkının devrimci mücadelesini durduramayacaklardır. Tepecik halkı haykırıyordu "Faşist terörü yıldırmaz bizleri-Devrim ateşi saracak her yeri! "

MŞM de toplu söz...

BAŞTARAFI:Sy:1,st:9

okul ve liselerdekiler için(üyelerin okuyan çocuklarına)tahsil yardımı sağlanmıştır, Ayrıca yıllık ücretli izin sürelerine birer hafta ilave yapılmıştır. En nönemlisi de işçilerin lehine bir İşyeri DİSİPLİN KURULU oluşturulmuş, 17. madde ile işçi çıkarılması disiplin kurulunun kararına bağlı kılınmıştır.

Eksikliklerimizi üyelerimizle tek bir yürek tek bir yumruk gibi birleşerek mutlaka düzelteceğiz. MŞM'de Mücadelemiz bu sözleşme ile bitmemiştir.

Tüm Döküm-İş üyeleri bu mücadelenin sınıf savaşı olduğunun ve ancak Demokratik Halk Devrimi ile başarıya ulaşacağının bilincindedirler. Bu yolda yürürken ayağımızı tökezleten taşları elbirliği ile yolumuzdan kaldıracağız.

MŞM grevi bu anlamda zaferle sonuçlanmıştır. Üyelerimiz, sınıf mücadelesinin en kararlı örneklerinden birini vermişlerdir.

PROLETER SOSYALİSTLERİNİN ÖNCÜLÜĞÜNDE HASAN HARPUTLU-NUN CENAZESİ MEMLEKETİ OLAN ÇORUMDA TOPRAĞA VERİLDİ.

Faşistler tarafındankatledilen Hasan yoldaşın cenazesi Ankara'dan Çorum'a götürüldü. Hasan yoldaşıncenazesi 8.8.978 günü Çorum'un sırıklı köyüne indirildi. Köy halkı cenazeyi köyün yüksek bir yerine yerleştirdiler , ve sabaha kadar cenazenin başında faşistler lanetlendi.

Sabah saat 8.00'de köy halkı ve çevre köylerden gelen tüm köylüler cenazeyi mezarlığa götürdüler. Hasan yoldaşın gömülmesinden sonra faşistler halk tarafından lanetlendi. Saygı duruşundan sonra, konuşma yapıldı, Devrim andı içildi veTüm köylüler faşistlere karşı mücadelenin daha bilinçli ve örgütlü olması gerektiğini söylediler.

IRKÇILIK..

BAŞTARAFI say: 3 st:7

eline silah verilmiyor, yan hizmetlerde kullanılıyorlardı. Egemen sınıflar işçileri silahlandırdıkları takdirde,bu silahların kendilerine çevrileceğinden korkuyorlardı.

DEVAM EDECEK.

TÖB-DER KONGERESİ
Proletarya sosyalistle...

BAŞTARAFI say: 4 st:8

olan CHP'nin yönetimi ri ele geçirmek üzere örgütlü bir saldırıya geçtiği bu dönemde, alternatif olarak en geniş devrimci demokratik birliği oluşturmak, proletarya sosyalistlerinin görevidir Bugüne kadar, bu yolda ciddi sayılabilecek adımların atılmamış olması, (Devrimci Demokratik Birlik grubunun bütün çabalarına rağmen) kuşkusuz ki üzücüdür. Bunun en önemli nedeni"Devrimci Öğretmen" ve "Demokratik Merkeziyetçiler" gruplarının çapraşık delege hesapları ve abartmalı güç hesapları olmuştur. Ama bugün, takkeler düşecek ve aylardır bıkıp usanmadan vurgulamaya çalıştığımız tehlike, en açık bir biçimde gözler önüne serilecektir.

Daha fazla kaybedilecek zaman ve sığınılacak hesap kalmadı . Anti-emperyalist, anti faşist, anti-şovenist ilkelerden taviz vermeden ve TÖB-DER'deki bu "sağ"saldırıyı iyi değerlendirip en geniş birliği sağlamak artık gün meselesidir Bunu tarihsel bir sorumluluk olarak kavramak ve gerek ittifakın bileşimi gerekse de yönetim organların da temsil sorununu, delege hesaplarından ziyade; örgütsel işleyiş ve "sosyalist eşitlik" ilkelerine göre belirlemeye çalışmak gerekir. Aksi takdirde; "homojenlik", "güçlülük", "azlık", "çokluk" biçiminde bir tartışma ve delege sayıları içinde boğulup giden matematiksel bir tartışma ; sahiplerini, hesabını veremeyecekleri bir sorumlulukla karşı karşıya bırakacaktır. Tüm devrimci-demokrat öğretmenler; TÖB-DER'e musallat olan bu "sağ" tehlikeyi atlatmak; örgüt bütünlüğünü korumak ve örgütümüzde, ilkeli bir işleyiş yaratmak hepimizin eseri olacaktır.

Kürdistan'da sömürge zinciri parçalanacaktır

BAŞTARAFI:Sy:1,st:7

politikası doğruydu. Kürdistanlı emekçilerin çıkarlarına uygun bir görüş, sömürgecilerin tezgahladıkları oyunları deşifre ederek bozmayı kendine amaç edinmeliydi. Sadece Kurtuluş değil , onun dışında da bazı yurtsever güçler, olaylara karşı kitleleri uyanık olmaya ve bilinçlendirmeye çalıştı. Ama Kurtuluş'un bu konudaki yaklaşımı şu noktada farklılık taşıyordu:

Hakkari olayları , "çatışmada taraf olanlardanbir yanını diğerine karşı destekleme" biçiminde görülen eğilimlerden değişik bir bakış açısıyla değerlendirilmeliydi. Kurtuluşun bu noktada da politikası doğrumudur? Güney Kürdistan'daki mücadeleyi yürüten güçlerin hepsini genel olarak yurtsever görmek mümkün müdür? Bu güçlerin durumunu ve hangi sınıflar adına hareket ettiklerini somut olarak ele alabilir miyiz? Bunlar ve benzeri bir çok soruya doğru cevaplar verebilmek ve Kurtuluş'un bugüne kadar, Güney Kürdistan üzerindeki bilgilerinin ve Türkiye Kürdistan'ındaki mücadelesinin (olduğu kadarıyla) ortaya çıkardığı gerçeklerinde yardımıyla bu sorulara cevap vermeye ve buradan hem bizim, hem de genel olarak Türkiye ve Kürdistan devrimcilerinin çıkarması gereken derslere değinmek istiyoruz.

1975 yılında Güney Kürdistan'da, Kürdistan Demokrat Partisi (KDP) önderliğinde süren mücadele, Cezayir'de, İran ve Irak arasında imzalanan anlaşma üzerine yenilgiyle sonuçlandı. Çünkü direniş, İran tarafından destekleniyordu. (KDP, daha sonra bu gerçeği kendisi kabul ederek özeleştiri yapmıştır.) KDP 'nin bazı önderleri (Barzani başta olmak üzere) İran'a sığındı. Peşmergelerin çoğu dağıldı. Bir kısmı İran'a geçti. Bir kısmı Irak yetkililerine teslim oldu. Bir kısmı öldürüldü. Bir kısmı da silahlarını teslim etmediler. Dağlarda, Kürdistan direnişinin yeni döneminin ilk unsurlarını oluşturdular.

1975 yenilgisi sonrasında Irkçı, şoven ve sömürgeci Baas iktidarı (Irak Komünist Partisi'de iktidar ortağıdır) Kürtleri kitleler halinde güneye göçe zorladı. Direnenler öldürüldü. Hapishaneler Kürt yurtseverleriyle doldu. Baas'ın bu politikasına karşı çıkan Arap yurtseverleri de benzeri akibetlere uğradılar.

Baas'ın bu zulüm politikası sonucunda dağlara sığınan ve örgütsüz olarak direnmeye başlayan unsurlar arttı.

1976'nın Ağustos'unda KDP', bir kongre toplayarak, yeniden direnişin başına geçmek ve hareketi toparlamak doğrultusunda adımlar attı. "Geçici Komite" adı altında örgütlenmesini yeniden oluşturmaya başladı.

Öte yandan, içlerinde Celal Talabani'nin de olduğu bazı gruplar da bir araya gelerek Kürdistan' Yurtsever Birliği (Yekiti Niştimani Kürdistan) kurdular.

Her iki örgütlenmede sosyalist olduğunu savunuyor ve birbirlerini gericilikle, sömürgeci güçlerle işbirliği yapmakla suçluyor. Daha önce kendi aralarında bir ittifak görüşmesi yapmış olmalarına rağmen anlaşamayan bu örgütlenmeler, Güney Kürdistan'da özellikle de Türkiye ve Irak Kürdistanları'nın "sınır " bölgelerinde birkaç kere çatıştılar. KDP " Geçici Komite'sine göre, Kürdistan Yurstever Birliği' ne bağlı güçler, onların Baas iktidarına karşı direnişini kırmak isterlerken çatışma çıkmıştır. Kürdistan Yurtsever Birliği' ne göre ise, "Geçici Komite", silahlı direnişi örgütlemek için gönderdikleri birliklerin önünü keserek onları pusuya düşürmüş ve öldürmüştür. Olayları, her iki tarafta kendi değerlendirmelerine göre aktarmak için çaba göstermişlerdir.

Hakkari bölgesindeki son çatışma , daha önceki çatışmalarla kıyaslanamayacak kadar ileri boyutlara sıçramış ve binlerce silahlı güç birbirine girmiştir.

Bine yakın Kürdistan Yurtsever Birliği'ne bağlı gruplar Hakkari bölgesinde, KDP "Geçici Komitesi"ne bağlı üç bine yakın silahlı gruplar tarafından kuşatılmış ve bunlar arasında günlerce süren bir mücadele olmuştur. Bu çatışmalara Türk ordusu karışmamış, (Oligarşinin politikasına uygun bir tavırdır bu) sadece olayları izlemekle yetinmiştir. İran uçaklarının çatışmalara karıştığı iddia edilmektedir. Ayrıca Irak ordusu da bu durumdan yararlanarakPeşmerge avına çıkmıştır ..

Çatışmalar, "Geçici Komite"nin üstünlüğüyle sonuçlanmış, her iki taraftan yüzü aşkın kişi ölmüştür. Kürdistan Yurtsever Birliği'ne bağlı b a z ı gruplar ise kuşatmayı yararak bölgelerine geri dönmeyi başarabilmiştir.

Çatışma sonunda içlerin de şu kişilerinde bulunduğu 250'ye yakınKürdistan Yurtsever Birliği-ne bağlı (içlerinde askeri ve siyasi eğiticilerde var) unsurlar, "Geçici Komite'ye esir düşmüşlerdir:

Ali Askeri: Kürdistan Sosyalist Hareketi Genel Sekreteri ve Kürdistan Yurtsever Birliği Politbüro üyesi.

Dr. Xalit Sait: Kürdistan Yurtsever Birliği Merkez Komite Üyesi ve Kürdistan Sosyalist Hareketi Politbüro üyesi.

Şeyh Hüseyin: Kürdistan Yurtsever Birliği Merkez Komite Üyesi.

Tahir Ali Vali Beg: Kürdistan Yurtsever Birliği, ve Kürdistan Sosyalist Hareketi Politbüro üyesi (Irak ordusunda eski yarbay).

Seyid Kaké : Kürdistan Yurtsever Birliği ve Kürdistan Sosyalist Hareketi Merkez Komite üyesi.

Şeyh Ali: Kürdistan Yurtsever Birliği Merkez Komite üyesi.

Adil : Kürdistan Yurtsever Birliği Merkez Komite üyesi.

Mülazım Ömer: Kürdistan Yurtsever Birliği Merkez Komitesi üyesi.

Mülazım Fuad, Mülazım Kamil, Mülazım Kareni: Kürdistan Demokrat Partisi Hazırlık Komitesi (bu hareketin önderi Dr. Mahmut Osman'dır) Merkez Yürütme üyeleri.

Ayrıca Diyarbakır, Van ve Hakkari hapishanelerinde Türk ordusuna esir düşenler bulunmaktadır. Hala hastahanelerde yaralı olduğu öne sürülmektedir.

"Geçici Komite"nin elinde bulunan esirlerin son günlere kadar hala hayatta oldukları söylenmektedir.

Yurtseverler, Devrimciler;

Kürdistan direniş hareketi, bugün bir dönüm noktasını yaşamaktadır . Devrimci bir önderlikten (Proletaryanın bağımsız siyasetini temsil eden bir çizgiden) yoksun ve genel olarak yurtsever güçlerin başını çektiği bu ulusal kurtuluş mücadelesi, bölgedeki sömürgeci güçlerin de oyunlarına açık bir biçimde sürmektedir. Kendi içinde örgütsüz ve dış destekten yoksun bir konum içindedir.

Kürdistan Demokrat Partisi, 1976 yılının Ağustos ayında yaptığı kongrede bilimsel sosyalizme sahip çıkarak geçmiş hareketlerin özeleştirisini (teoride de olsa) yaptı. Ayrıca Kürdistan Yurtsever Birliği'de sosyalizme sahip çıkmaktadır. Bu birliği oluşturan gruplardan (üç hareketten oluşmuştur Kürdistan Yurtsever Birliği) birinin adı , Kürdistan Marksist-Leninistler örgütü'dür.

"Geçici Komite" geçmiş ilişkilerini tümüyle bir yana bırakıp, savunduğu ilkeler doğrultusunda örgütlenmesini geliştirmemektedir. Bu hareketin hangi dış desteklere dayandığı kuşku götürmektedir. Başta Sovyetler Birliği olmak üzere birçok sosyalist ülke Irak'ta "Geçici Komite" veya Kürdistan Yurtsever Birliği hareketlerini değil, Irak Komünist Partisi'ni desteklemektedir. "Geçici Komite'nin tabanında (özellikle Türkiye Kürdistan'ında) hatırı sayılır bir yurtsever potansiyeli vardır. Kürdistan Yurtsever Birliği ise, daha çok Suriye ile ilişki halindedir Şu anda somut durumda, bu iki hareketin temel dayanakları, destekleri, olsa olsa Güney Kürdistan'daki kitlelerdir. Zaten Kürdistan Yurtsever Birliği, Soran bölgesinde, "Geçici Komite"de Behdinan bölgesinde faaliyet göstermektedir. Hakkari olayları, Kürdistan Yurtsever Birliği' ne bağlı grupların Behdinan bölgesinde "Geçici Komite"nin etkinliğini kırmak için yola çıkmaları üzerine meydana gelmiştir.

"Geçici Komite", Irak, İran, Suriye ve Türkiye ile Amerikan emperyalizmi tarafından kışkırtılıp desteklenen Kürdistan Yurtsever Birliği' ne bağlı grupların, kendi direnişlerini arkadan hançerlemek, isterken çatışma çıktığını ve bu oyunu bozduklarını iddia etmektedir.

Kürdistan Yurtsever Birliği ise, İran gericiliği , ve Amerikan emperyalizmi tarafından fiilen desteklenen ve Irak ile Türkiye'nin de desteklediği "Geçici Komite"nin etkinliğini kırmak ve gerçek yüzünü Kürt halk kitleleri önünde açığa çıkarmak için Behdinan bölgesine güç gönderdiklerini ve tüm bu gerici güçlerin işbirliği sonucu kuvvetlerinin yenilgiye uğradığını öne sürmektedir.

Bu iddialar karşısında , ve bu iki hareketi destekleyen güçlerin (Örneğin Türkiye Kürdistan'ındaki güçlerin) somut durumları açısından, sorun daha da karmaşık bir görünüm almaktadır: Neyin doğru, neyin yanlış olduğu açık seçik bilinmemektedir. En azından bizim için durum bu görünümdedir. Ve biz bugüne kadar, her iki harekete küfretmeyi, bunlardan birini hain, diğerini de yurtsever olarak nitelendirmeyi aklımızdan geçirmedik. Bildiğimiz kadarıyla , Güney Kürdistan'daki direnişi destekledik ve bu direnişi örgütleyen hareketler hakkında çok açık şeyler söylemekten kaçındık . Bugün yine tavrımız aynımı olmalıdır?

Yurtseverler, Devrimciler:

Kürt ulusal hareketi, çizdiği zikzaklara rağmen (Kürt proletaryasının önderliğinden yoksun olduğu için) demokratik muhtevasıyla Kurtuluş'tan destek görmüştür. Bu destek (bugün ağırlıkla kitleler arasında propaganda yapmak düzeyinde bile olsa) bundan sonra da, daha gelişecek devam edecektir. Bu destek, elbetteki Kurtuluş'u savunduğu ilkelerden taviz vermeye götüremez. Bu konuda hiç kimse farklı düşünmemelidir. Kurtuluş, kendi bağımsız varlığını hertürlü yanlış görüşlere ve eğilimlere karşı koruyacaktır.

"Geçici Komite" ve Kürdistan Yurtsever Birliği konusunda temel değerlendirmemiz, her ikisinin de sosyalist örgütlenme ve hareketler olmadığıdır. Bunun dışındakitahliller (Birinin daha tutarlı olduğu gibi) bizce, tali bir önemdedir. İşte biz bu noktada ; tüm yurtsever ve devrimci kişi ve güçlere Güney Kürdistan daki direniş, bölgedeki bütün mazlum halkların çıkarlarını çok yakından ilgilendirdiği için sorunla daha yakından ilgilenmelerini ve bu anlamda yurtseverliklerinin devrimciliklerinin kendilerine yüklediği görevlerin bilinciyle hareket etmelerini istiyoruz. "Geçici Komite"nin elinde esir olan insanların çoğu Kürt halkının kurtuluşunu istemektedir. En azından bu amaçla yola çıktıklarını iddia etmektedirler. Yine bir çoğu 1961' den bu yana süren direnişin içinde yer almış kişilerdir. "Geçici Komite" bu insanlar hakkında karar verirken bu etkenleri ve olayları yakından izleyen Kurtuluş'u ve diğer yurtsever ve devrimci çevrelerinde eğilimini gözününde bulundurmalıdır. Eğer Kurtuluş , ve başkaları, "Geçici Komite"yi düşman olarak ilan etmemişlerse , sınırlı da olsa dostluk eğiliminde olmuşlarsa , "Geçici Komite" bunu görmezlikten gelemez . Bu "Geçici Komite" nin veya bir başkasının iç işlerine karışmakdeğildir Böyle bir amacımızda olamaz.

Kürdistan'ın kurtuluşundan yana olduğunu söyleyen güçler kendi aralarındaki ilişkileri ayarlamada mutlaka ilkelere sahip olmalıdırlar. Hele bu güçler kendilerine sosyalist demeye başlamışlar ve bu eğer l a f olsun diye kullanılma durumunda değilse bu ilkeler çok daha berrak ve tutarlı bir hale getirilmelidir. Ulusal Kurtuluş mücadelesinin bu aşamasında , ulusal kurtuluş güçlerinin arasındaki ilişki , ittifak ve mücadele ilişkisidir. Sömürgecilerekarşı ittifak:, yanlış görüşlere karşı mücadele. Bu mücadele, hareketin bu safhasında asla bir iç savaş biçiminde olamaz. Tek bir platformu vardır: ideolojik mücadele platformu. Bu platformun dışına çıkıştaki her adım sömürgecilerin demagojisine malzeme sağlamak ,, onların çıkarlarına alet olmak anlamına gelir. Hele hele Güney Kürdistanda örgütsel olarak sınıfsal ayrışmaların gerçekleşmemiş olduğu bu durumda bu ilkemiz bir o kadar daha doğrudur.

Biz Kürdistan emekçilerinin çıkarları ve Kürdistan Kurtuluş Hareketinin tarihi sorumluluğu açısından, herkesin şapkasını önüne koyup, kendi kendiyle hesaplaşması gerektiği düşüncesinsindeyiz.

Bundan sonraki gelişmeleri yakından öğrenmeye, ve atılan adımları izlemeye çalışacağız. Bundansonra Kurtuluş tavrını daha somutlaştırmak için onları sağlıklı bir biçimde kavramaya çalışacaktır . Çünkü Türkiye ve Kürdistan halklarının çıkarları bunu zorunlu kılmaktadır. Kürdistan işçi sınıfının çıkarları, bizim için herşeyden daha üstündür. Bu çıkarlara karşı olan her eylem, bizden şiddetli bir tepki görecektir.

TÜM SÖMÜRGECİ GÜÇLER, KÜRDİSTAN'DAN ÇIKIN
SÖMÜRGE ZİNCİRİ PARÇALANACAKTIR
BİJİ MARKSİZM-LENİNİZM
BİJİ RIZGARİYA KÜRDİSTAN.

OLİGARŞİNİN BASKILARI...

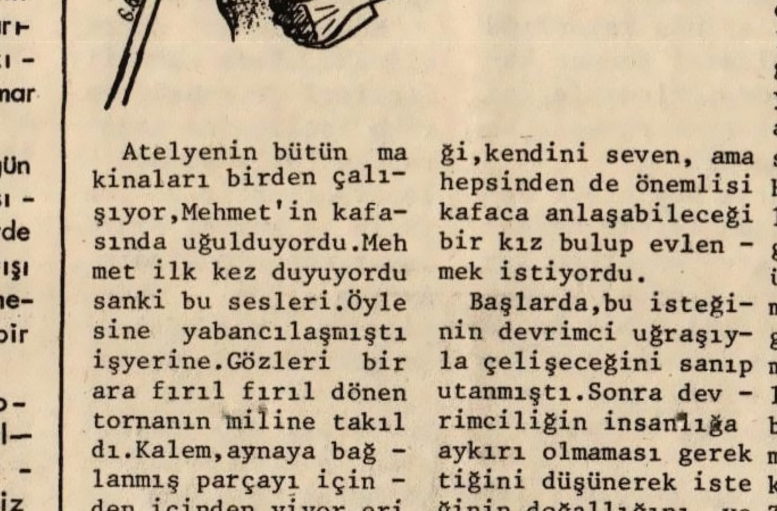
BAŞTARAFI:Sy:6,st:1

da soruşturma açılmaktadır.

Halklarımızın kurtuluşu, oligarşi içindeki emekçilerinde kurtuluşunu getirecektir Oligarşinin baskıları mücadelemizi durduramıyacak, aksine güç katacaktır.

Ordu içindeki emekçiler üzerinde baskıya son!

Kahrolsun faşizm
Kahrolsun ABD Emperyalizmi
Kahrolsun Şovenizm
Yaşasın Sosyalizm

Atelyenin bütün makinaları birden çalışıyor, Mehmet'in kafasında uğulduyordu. Mehmet ilk kez duyuyordu sanki bu sesleri. Öylesine yabancılaşmıştı işyerine. Gözleri bir ara fırıl fırıl dönen tornanın miline takıldı. Kalem, aynaya bağlanmış parçayı için den içinden yiyor, eritiyordu. Demir, döndükçe içi oyuluyor, açıktan açığa kemiriliyordu. Mehmet de içinikaplayan sıkıntıyı ancak böyle çok kısa süren güçsüzlük anlarında önleyemiyor, sonra kendini toparlıyordu. Ama bir özlemi vardı gerçekten. Ne denli saklarsa saklasın, ne denli kendini tutarsa tutsun içinden söküp atamadığı bir özlemdi bu. Tornadaki kalem gibi içten içe kemirip aşındırıyordu Mehmet'i. Mehmet uzun süre bunu kendi kendine açıklamaktan bile çekinmişti. Ama sonra düşündükçe yanıldığını anlamış, isteğinden utanmaktan kurtulmuştu. Mehmet, sevebileceği, kendini seven, ama hepsinden de önemlisi kafaca anlaşabileceği bir kız bulup evlenmek istiyordu.

Başlarda, bu isteğinin devrimci uğraşıyla çelişeceğini sanıp utanmıştı. Sonra devrimciliğin insanlığa aykırı olmaması gerektiğini düşünerek isteğinin doğallığını ve haklılığını kavramıştı. Üstelik pek açıkça itiraf edemese de bir başka sorunu daha vardı Mehmet'in: Cinsel gereksinmesi doğal ve insanca yollarla karşılanmamıştı şimdiye değin. Oysa cinsel gereksinme duyması da doğaldı, insancaydı. Bunu orda burda sağlıksız, bu düzenin yaratıp beslediği kendini açıkça mal durumuna düşürmüş kadınlarla gidermek çok ters geliyordu Mehmet'e. Utanılacak şey, cinsel gereksinmeler duymak değil, cinsel gereksinmenin para kazanma yolu durumuna düşürülerek bayağılaştırılmış olmasıydı . O da bu düzenin marifetiydi işte. Bu düzende kadın kendi cinselliğini hep bir mal olarak görüyordu. Kimi açıkça orospuluğu kabul ediyor ve kendini oldukça ucuz fiyata çok kişiye satıyordu. Kimi de toplumda "saygıdeğer bir hamfendi" olmak ayrıcalığını da istediği için kendini bir defa da, bir kişiye, ama çok pahalıya satıyordu. Toplum da bu evliliği gerçekten sevgiye, dostluğa anlaşmaya dayalı evlilikten ayırmıyor, onun kadar saygıyla karşılıyordu Hatta kimi zaman böyle evlilikler, s seven gençlerin evlenmesine üstün tutuluyordu. Mehmet durdu, içinden"Hangi kimizaman! Her zaman böyle..."diye söylendi. Kızlar hep "iyi bir kısmet" beklemezmiydi? Buzengin bir koca demekti aslında. Zengin olsun da nasıl olursa olsun....

Onları da fazla kınayamadı Mehmet. İçinde yaşadıkları toplum düzeni herkese parayı tek değer olarak empoze ediyordu. Eee. Okumamış, çalışmayan bir kızın yaşamını düzeltmek istemesi, insan gibi yaşamayı isteme si de doğal olduğuna göre. Bunu sağlamak için ilk ve son şans zengin bir koca tavlamak olacaktı elbet

Birden bütün makineler durdu. Mehmet'in kafasında dönenler de.. Elektrik kısıntısı başlamıştı. Yalnız elektrikle çalışmayan işçilerin eğe, çekiç sesi kalmıştı koca atelyenin içinde . Mehmet'in bunalımı da gene eski köşesine çekildi. Mehmet, birden değişmiş, başka biri olmuştu sanki. O akşam yapacaklarını düşünmeye başladı. Avukat Metin Bey'e uğramalıydı her şeyden önce. Ama gidene kadar çıkabilirdi Metin Bey. "En iyisi önce bir telefon edeyim! " dedi. Telefon etmek hiç istemezdi aslında. Her telefon için ustabaşından izin almak, onun karşısında rica eder duruma düşmek gerekirdi . O da büyük bir kasıntıyla, kime telefon edeceğini, neden telefon edeceğini sorar , sonra çok önemli bir kararveriyormuş gibi lütfederdi. Fabrikaya bir genel telefon koydurmak ya da telefonu kumbaralı yapmak için bütün başvuruları sonuçsuz kalmıştı.

Mehmet isteksiz yerinden kalktı, elektrik kısıntısından yararlanarak ustabaşının yanına gitti. Ve belli oyunu karşılıklı, hiç eksiksiz oynadılar. Ustabaşı büyük bir lütufta bulunuyormuş gibi "Peki, et bakalım. Ama kısa kes ha! " dedi. Mehmet hırsını telefondan aldı Hışımla, çabuk çabuk çevirdi numaraları. Bu hıza alışık olmayan telefonlarımız çalışmadı, aradığı numara düşmedi elbet. Bir daha denedi, bu kez meşguldü. Biraz bekledi. Yerine geldi tekrar gitti. Sonunda Metin Bey'i bulup teşekkür etti. Akşam ona uğrayacağını söyledi. Metin Bey onu bekleyecekti.

KURTULUŞ
BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ ve EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN

Sahibi : M. Mevlüt KAPTAN
S. Müdürü: Yunus ER

Yazışma Adresi: PK:308 KIZILAY-ANKARA
Her türlü ödeme için:M.Mevlut Kaptan,
Posta çeki no:109207

BASILDIĞI YER:
DAİLY NEWS WEB OFSET TESİSLERİ - ANKARA

Yönetim Yeri:İbrahim Müteferrika sok. Fazilet Han Kat:4 No:409 ULUS-ANKARA

KİTLE KATLİAMLARI DEVRİMCİ MÜCADELEYİ DURDURAMAZ

-SAMSUN-

Kitle tabanları günden güne eriyip biten faşistler,son çare olarak kitle katliamlarına girişerek devrimcileri ve ilerici - yurtsever halkımızı yıldırmaya çalışmaktadırlar,düşman kaçarken ortalığı nasıl yakıp yıkarsa,faşistler de halkdan ve gençlikden taraftar bulamayınca bütün insanlara kin duyarak kan kusmaktadırlar.Kendilerinden olmayan herkese saldırmakda sokaklarda,kahvede,otobüste,nerede bir topluluk görürlerse üzerlerine ateş etmektedirler.Samsun' da da durum bu noktaya gelmiştir.

Faşistler 7 Ağustos pazartesi gecesi çiftlik caddesinin bir arka sokağında evlerinin önünde oturmakda olan 3 ilericiyi yaylım ateşine tutmuşlardır bu kişiler rastlantı sonucu hafif yaralarla kurtulmuşlardır.Ertesi gün de,II. kısım gazi caddesinde Lise fırını karşısında kahve önünde oturan 3-4 kişilik bir grupa ateş etmişlerdir.Burada Tarık Gündoğdu ve Ahmet Yılmaz isimli 2 devrimci ağır yaralanmıştır.

Olayların olduğu 2 mahallede de faşistlerin tabanı yoktur.Bunun için de faşistler arada bir bu mahallelere baskın yapıp mahalle halkından adeta intikam almaya çalışmaktadır.Ama bu tür saldırılar ne devrimcileri ne de mahalle halkını yıldıramayacaktır.Aksine faşistlere olan kinleri daha da bilenmiştir.Faşistlerin ne kadar insanlık düşmanı,halk düşmanı oldukları bir kez daha görülmüştür.

Olaylar üzerine bir bildiri yayınlayan TÖB-DER,TÜTED,Karadeniz DEV-GENÇ Samsun şubeleri;Samsun Halk-Der ile Karadeniz Kadınlar Derneği Genel Merkezleri ve Samsun DEV-LİS faşist saldırıları protesto etmişlerdir.

Bildiride özetle şöyle denilmiştir :

"Bu zulüm,bu gözyaşı dursun demek yetmiyor...Barışı,kardeşliği savunmak yetmiyor..Sahte barış çağrıları yapan Türkeş'lerin olduğu bir dönemde yaşıyoruz..Daha düne kadar faşist dedikleri,anarşinin kaynağı faşistler dedikleri insanlara,anarşiyi önleyelim diye el uzatanların,onlardan yardım bekleyenlerin umut olarak görüldüğü bir Türkiye' de yaşıyoruz.

Anaların gözyaşlarının dinmesi,iş ve can güvenliğinin sağlanabilmesi, cinayeti meslek edinmiş faşist yuvalarının dağıtılması ile mümkündür... Buda ancak faşizme ve emperyalizme karşı olan güçlerle omuz omuza verilerek gerçekleştirilebilir.Emekçi halkın birlik ve mücadelesi olmadan faşizm yenilemez.

Faşizme karşı mücadele'hem sağa karşıyım,hem sola karşıyım' diye verilmez . Faşizmin,can düşmanı ilan ettiği ilerici , ve devrimcilere baskı yapılarak faşizm yenilemez.Bugün en ileri unsurlara, sosyalistlere saldırıyorsa yarın sıra faşistlere hizmet etmeyen bütün insanlara gelecektir. Emekçi halkın devrimci-demokratik örgütlerden yoksun bırakılması,fikir özgürlüğünün sağlanmaması,milyonlarca insanın umutlarının sömürülmesi ancak faşistlerin işine yarar.

Faşizme karşı güçlerimizi birleştirelim, mücadelemizi yükseltelim"

Faşis katillerden yaptıklarının hesabını soracağız.FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA

DR. SAMİ ULUS ÇOCUK HASTANESİ EMEKÇİLERİ

Dr.Sami Ulus çocuk hastanesi Ankara' nın Altındağ semtinde gece kondulararasında bir çocuk hastanesidir.Buradaki başhekim ve MHP eğilimli başhemşire hastane emekçilerine her türlü baskı,angarya ve aşağılayıcı hareketlerdebulunmaktadırlar.Dayak,küfür, izine çıkarmama gibi tutumlarının yanısıra,örneğin servis sorumlusu bir bayan doktor polikliniğin bütün aletlerini alarak bir bakanın çocuğunu muayeneye gidebilmektedir.Aletler olmadığı için o gün muayeneye gelen yoksul halk çocukları bakılamamaktadır.

İşte bu ve benzeri olaylara karşı hastane emekçileri örgütlü bir mücadeleyi geliştirmeye çalışmaktadırlar.Bu baskı ve keyfi davranışlara karşı çıkan hastane emekçileri bakanlığa 200 imzalı bir dilekçe ile başvurarak ilgililer hakkında işlem yapılmasını istemiştir.Ancak bakanlık sorunlara ilgi göstermemektedir.Faşist ve kişisel çıkarlarına düşkün başhekim başhemşire ve çevresindeki bir kaç kişi yüzünden hastanede çalışma koşulları güçleşmiştir.Bunun cezasını da halkımız çekmektedir,son günlerde hastanede çocuk ölümü normalin üstüne çıkmıştır .

Gazetemize de bir mektup göndererek sorunlarını yansıtan Dr. Sami Ulus çocuk hastanesi emekçileri bu koşullarda güçte olsa,işten atılma,kovulma vb. tehditlerine rağmen mücadelelerini sürdüreceklerini belirtmişlerdir.

Bu arada Ankara Devrimci Kadınlar Derneği de bir bildiri basıp , hastane emekçilerine dağıtmıştır.

OLİGARŞİ NİN BASKILARI SÜRÜYOR

● ORDUDAN BİR GRUP DEVRİMCİ SUBAY

Tüm amacı oligarşik diktanın devamını sağlamak olan oligarşi kendi çıkarlarını heryerde gözetmektedir.Bunun için bugün ülkemizde tezgahlanan oyunlar özünde sosyalizmi engellemektir . Ama engelleyemeyecektir.

Bugünkü hükümetin sağa da sola da karşıyız gibi halklarımızı uyutmaya yönelik demagojileri,pratikte kime karşı olduklarını göstermektedir. Gün geçmiyor ki bir devrimci yiğit şehit düşmesin,tutuklanmasın..

Bu şartlar oligarşik devletin sadık bekçileri ordu ve emniyet teşkilatında da böyledir. Demokratik haklarını ağzına almaktan bile yoksun bulunan ordu içindeki emekçilere,ilericilere ve devrimcilerehalklarımızın emperyalizme, ve oligarşiye karşı mücadelesinden saf dışı tutabilmek amacıyla büyük bir terör estirilmektedir.

Kürt askerlerine Türkçe konuşmadığı(!) için dayak atılmakta, ilerici gazete okuyanlar fişlenmekte ilerici sanatçıların resimlerini bulunduranlar, şarkılarını türküleri ni dinliyenler hakkın

DEVAMI:sy:5,st:10

MERSİN'DE BİR "GAZ ODASI" İNŞA EDİLİYOR

Mersin-Tarsus karayolu üzerinde 11 km. mesafede yeni bir cezaevi inşa edilmektedir.Bu cezaevinin yakınında bulunan Akdeniz Gübre Sanayinin kükürt dioksit artık gazı hava akımlarının zayıf olmasından ötürü yüzeye yakın bir yerde cezaevi inşa bölgesinde birikmektedir.Kendileriyle görüştüğümüz, yöre köylüleri gaz nedeniyle verimin %60 civarında düştüğü bir yerde bu konuda yoğun şikayetler yapıldığı halde cezaevi inşaatının devam ettiğini belirterek "Eğer cezaevi faaliyete geçerse burasının ikinci bir Niğde cezaevi,mahkumlar içinde Hitler Almanya'sından sonraki en büyük gazodası olacağını" bildirmişlerdir.

AYANCIK AĞAÇ İŞÇİLERİ SARI SENDİKA ZİNCİRİNİ KIRACAKTIR

Ayancık''ta kurulu Ağaç ve kontrplak fabrikaları işçileri Türk-İŞ'e bağlı sarı Ağaç İş'in üyesidirler.Son genel kurulda CHP-AP ittifakı genel merkeze hakim olmuştur. 3 Temmuz'da yapılan Ağaç-İŞ Ayancıkşube kongresi işçilere sarı sendikacılığın pisliklerini ve ihanetini kavratması açısından değerlendirilmiştir.

Bahattin Erdal ve Yaşar Çetinkaya adlı sarı sendikacılar bir birleri karşısında rakip (!) durumunda iken genel başkan Kemal Sarısoy Ayancık'a gelerek bu iki satılmış sendikacıyı uzlaş

DEVAMI:Say:5,st:1

TAKSAN BİRLİK TE DİRENİŞ

-ANTALYA-

(Antalya Takım tezgahları Sanayi) Taksan Birlik,sanayi çarşısı içinde kurulmuş 70'e yakın işçinin çalıştığı bir iş yeridir.Bizler şimdiye kadar hakkımızı aramasını bilmediğimizden, birlik olmasını bilmediğimizden sürekli sömürüldük,sürekli baskı altında tutulduk , istendiği zaman atıldık,korkutulduk,işten çıkartıldık.Tek tek hak aranmıyordu,bireysel hak arama bir sonuç vermiyordu.Pratik içinde örgütlü mücadelenin yenilmezliğine inandık.Tek bir yürek tek bir yumruk olarak nasırlı ellerimizi birbirlerine kenetledik.İlerici Devrimci işçilerin sendikası DİSK Maden-İŞ' e üye olduk.artık daha kardeşçe daha dostça sarıldık birbirimize. Ama her yerde olduğu gibi patronlar burada da örgütlenmemize engel olmak istediler Sendikalaşmamızı istemediler.Örgütlenmek için bizlere öncülük yapan 6 arkadaşımızı işten çıkardılar.Bizler bunun üzerine Demokratik kuruluşlarla ilişkiye geçtik.Onlardan bilgi aldık, ve arkadaşlarımızın işe alınması için tüm işçiler toptan direnişe geçtik.Devrimciliği ortak yaşantıyı örgütlü mücadeleyi daha iyi öğrendik direnişte EMEKÇİ-DER ve ANT-GÖR'ü sürekli yanımızda gördük,zamanlarını bizlerle paylaştılar. Gerçek dostlarımızı daha iyi öğrendik,daha iyi tanıdık.Direniş bizim okulumuz oldu,hem de öyle bir okul ki kurtuluşumuz yolunda ilk adımı attığımız okul,mücadelemiz sürüyor.Bizlerin mücadelesi genelde işçi sınıfı mücadelesinin bir parçasıdır.Şimdi sesimiz daha gür bileklerimiz daha sert,hıncımız daha da gelişkin gözlerimiz daha umutla bakıyor yarınlara, ve hep bir ağızdan bağırıyoruz "Örgütlü mücadelemiz yenilmeyecek,haklı direnişimiz de zafer bizim olacaktır"

TAKSAN BİRLİK'TEN BİR GRUP İŞÇİ.

TEKSTİL KONGRESİ

TEKSTİL'DE SON GELİŞMELER

Demokratik yollarla seçilmiş TEKSTİL genelkurul delegelerinin kafalarındabir takım sorular varsa,bu soruların sendikayı şu son duruma getiren nedenleri irdeleyen sorular olması gerektiğini geçen yazımızda -nedenleriyle-uzun, uzun yazmıştık ve kesinlikle böyle olacağına da inancımızı vurgulamıştık.

"İlerlemenin" sakat ideolojisinin ve - bu sakatlıktan gelen- geneldeki tasfiyeci tavrını bilmeyen karma muhalefetin delegeleri,kendilerine işçi sınıfının düşmanı diye gösterilen bu adamların da Merkeze karşı tavır aldıklarını ve sosyalizmden bahsettiklerini gördüler,buda kafalarında bulanıklık yaratan bir başka soru zinciri oluşturdu.

Öncülerine baktıklarında pek açıklık bulamıyorlar"İlerlemenin" ne cins bir ideoloji olduğunu anlatmakta bu öncüler biraz geciktiler.Bu güne dek yapılan karşı propaganda yüzeysel nitelikteydi. VP-SGB'nin yönlendirmeye çalıştırdığı delegeler bugüne kadar ilerlemeyi düşman olarak bildiler.Bu üstünkörü bilgilenmenin daha derinlerine inmek isteyen sorular,bugünlerde, "İlerlemenin" açıklamalarıyla aydınlanıyorlar (!) "İlerlemeciler" şubeleri "ziyaret ediyorlar"ve bugüne kadar uğradıkları haksızlıkları (!) anlatıyorlar ve de bugüne kadar ki tüm tutarsızlıkları,hep tutarsızca sergilendiğinden ilgiyle karşılanıyorlar .

Daha da açarsak; VP-SGB- bu bekleyiş içinde- delegelerinin bir kısmını şundan yitirebilir: İki tarafında örgütlenme anlayışları TEKSTİL içinde çakıştı . Eğer ilerleme kafakol atmağa çalıştığı delegelerce dışlanmıyorsa,bu o delegelerin aynı yöntemler sonucu"anti-ilerlemeci" olmalarından,bu yöntemin dışında bir yöntemle tanışmadıklarından,Bu günlerde "İlerlemenin" elini omuzunda gören VP-SGB delegeleri (!) bu eli yadırgamıyorlar ise bu onların ne denli apolitik olduklarını gösterir,dolayısıyla Tekstil Sendikası içinde yıllardır verilen mücadelenin ekonomizmden bir adım ileri gidemediğini gösterir.

Sosyalizm kılıfı altındaki ekonomist örgütlenmenin bundan daha fazlasını başarması da beklenemezdi.Sosyalist tavrın ne olduğu üzerine önceki yazılarımızda genişçe değinmiştik.Haftaya ise karma muhalefetin "ilerleme"" ile "ittifakı" olgusuna değineceğiz.

TURGUTLU TUKAŞ'TA SARI SENDİKA OYUNLARI

Daha öncede gazetemizde yayınlanan TUKAŞ ile ilgili haberlerden sonra TEK GIDA İŞ fabrikada sözleşme yetkisi aldı.

TEK GIDA-İŞ baştan işverenden 1.yıl için 100 TL.,2.yıl içinde 100 TL.ücret zammı istiyordu.Bu zam usta-işçi-mevsimlik işçi ve büro personeli için istisnasız geçerli idi.

Bunun yanında işveren ise,işin başında şu ücretleri vermeyi kabul eder görünüyordu.

	1.yıl 2. yıl
Ustalar	100-100
Usta yardımcısı-Büro personeli	85-85TL
Kadrolu işçi	75-75TL
Mevsimlik işçi	50-50Tl

Görüşmeler bu noktadan sonra uzadı ve anlaşma olmadı.

Bu arada TEK GIDA - İŞ yöneticileri 4.Ağustos 1978'de fabrikada grev oylaması yapmadan grev yapacağız diyerek grev kararını astılar.Bunun üzerinden 10 gün geçmesine rağmen hala grev başlamadı.Halbuki yasaya göre,grev yazısı asıldıktan 1 hafta sonra grev başlar.Tabi bu sarı sendikanın bir oyunu idi.Fabrikadaki devrimci potansiyeli pasifize etmekistiyorlardı.Tüm bunlar olurken,el altından sendika patronla anlaşma noktasına vardı

Şimdi aşağıda vereceğimiz rakamlar sarı sendikaların gerçek yüzünü ne kadar iyi gösteriyor.Anlaşmaya varılanrakamları yukarıda baştan patronun verdiği rakamlarla karşılaştırdığımızda işçilerin nasıl satıldığı çok açık olarak götülür.

Anlaşmaya varılan rakamlar şöyledir:

Ustalar	85-85 Tl.
Usta yard. Büro pers.	80-80 "
Kadrolu işçi	75-75 "
Mevsimlik işçi	35-35 " veya 40-40 "

Tukaş'ta sarı sendika TEK GIDA İŞ,işçileri bir kez daha sattı.Ama mücadele sürüyor.Ve zafer bir gün elbet DEVRİMCİ TUKAŞ İŞÇİLERİNİN olacaktır

SODA SANAYİİNDE GREV

-MERSİN-

Mersin Akgübre sanayi işçilerinden sonra, soda sanayi işçileride greve çıktılar.

8 aydır işverenle sürdürülen toplu sözleşme görüşmeleri-kapsam maddesi ile çıkan uyuşmazlık bir neticeye vardırılamayıncaiş yerinde yetkili sendika DİSK'e bağlı Petkim-İŞ işçilerin de baskısı sonucu grev kararı aldı.

Ağustos'un ilk haftasında başlatılan greve mühendisler,şefler teknisyenlerde olmak üzere 900 işçi katıldı.Büyük bir coşku ve dayanışma içinde geçen grevi Mersindeki tüm demokratikkuruluşlar ve diğer fabrikalardaki işçiler ziyaret ederek soda işçilerinin kararlımücadelesini sonuna kadar desteklediklerini belirterek pankart asmışlardır:

Ancak böyle bir dayanışma içinde başlayan grevden,ürken işverenler grevi kırmak için faşist bir başçavuşun komutasında jandarma birliğini grev yerine getirtmişlerdir.

Faşist Başçavuş ilk iş olarak pankartları indirmeye çalışmış,daha sonra grevi ziyaret eden demokratik kuruluşların temsilcilerine baskı yapmıştır.

13 Ağustos pazar günü grev yerini ziyaret eden 130 kişilik Kurtuluş ekibi işçilerle sohbet ettikten sonra dönüşte faşist başçavuş ekibin yolunu keserek izinsiz miting yapmak gerekçesiyle grubun tamamını gözaltına almıştır.

KURTULUŞ ekibi bir grup soda işçisinin grevle ilgili düşüncelerini aldı .Belki de Türkiye'de ilk defa sınıf ve kitle sendikacılığı doğrultusunda verilen mücadelede işçinin yanında teknikerler,şefler ve mühendislerinde katıldığı grev bugün soda sanainde olmaktadır.

"Mücadelemiz zorlu olacak...Soda sanayii işçileri çevredekifabrika işçilerine nazaran en fazla sömürülen işçilerdir ve en fazla iş kazası bizim işyerinde olmaktadır. Ayrıca geçen dönem yapılan toplu sözleşme çok kötüdür.Sosyal hak olmadığı gibi işgüvenliği hiç yok.Mesela işveren sendikaya haber vermeden her ay 5 işçiyi işten atma hakkına sahip. Beş kişilik disiplin kurulunda 3 işveren üyesi var.Bunun için işimiz zor...Ama biz kapının önüne çıkmadan önce her şeyi hesap ettik. Cam holding mensuplarını dize gelene kadar sömürülerine ambargo koyduk.Başarı soda işçilerinin,tüm emekçilerin olacaktır" . "35 maddelik istemlerimizin başında çalışma saatinin kısıtlanması,ihbar ve kıdem tazminatının artırılması,vardiya primi , ev kirası yardımı,disiplin kurulunun işçiler lehine oluşturulması kapsam maddesi vs gelmekte işveren en çok kapsam maddesine karşı çıkmakta. Bu maddede müdürlerin dışındaki tüm şef,teknik eleman ve mühendislerin sendika kapsamına alınmasıyla ilgilidir"

"Toplumsal anlaşma"ya ilişkin olarakda işçilerin düşünceleri alındı.

"Toplumsal anlaşma ile CHP işçiyle işvereni uzlaştırmayı amaçlıyor.Daha doğrusu emeği sermayeye boğdurmayı amaçlamakta,bu da CHP'nin sınıf uzlaşmacı politikasına uygun düşmekte"

"Zannedersem Ecevit halkı kandırdı.seçimden önce hepimize işsizliği pahalılığı önliyeceğim , herkese sendika hakkı vereceğim,lokavtı kaldıracağım dedi ama söyledik lerini yapmadı.Hakkımızı mücadele ederek alacağız - hak verilmez ,alınır- bunu öğrendik.Ecevit bunu bildiği için bizi uyutup işverenleresatmayı düşünüyor.Bu toplumsal anlaşma ekmeğinin,yaşamanın mücadelesini veren soda işçisinin olamaz,başka işçilerinde olamaz bu olsa olsa Ecevit ile işverenler arasında olur.İşçilerle işverenler hiç bir zaman anlaşamazlar,ancak toplu sözleşme masasında anlaşırız bu da geçici bir anlaşma olur.Bizim amacımız anlaşmak değil hakkımızı almak olmalı"

FİLBALL İŞÇİLERİNİN MÜCADELESİ SÜRECEK

İstanbul Bomonti de kurulu Filball'da çalışan 18 işçi patronların işyerini kapatması üzerine işten çıkarıldılar.Kendileri ile görüştüğümüz Tüm Döküm - İŞ sendikası yetkilileri,Filball'daki gelişmelerle ilgili şu açıklamayı yaptılar:

"Arkadaşlar,İşverenle yaptığımız görüşmede kendisi,işyerini işin durumundan,çalıştığı firmadan sipariş alamamasından dolayımutlaka kapatmak zorunda olduğunu söyledi. Biz kendisine,bu kapatma bir takım zorunluluklardan da olsa,işçilerin sendikalaşma eylemine engel teşkil ettiğinden ve onları işsiz bıraktığından,esas zorlukla işçilerin karşı karşıya olduğunu,kendisi kanundan doğan ve ilerde mahkeme açarsak elde edebileceğimiztüm hakları ödemediği takdirde sonuna kadar direnmek kararında olduğumuzu,bu kapatmaya boyun eğmeyeceğimizi mücadele edeceğimizi anlattık.Bu durum karşısında,kararlılığımızı gören ve daha önceki eylemlerimizle de söylediğimizi yaptığımızın farkında olan patron,isteklerimizin tümünü yerine getirmeye razı oldu.Böylece bütün üyelerimize, ihbar tazminatları sanki kanunsuz lokavt yapılmışcasına 3'er katı ile ödenecek, ayrıca kıdem,ikramiye ve yemek paraları da ödenecek.İşveren aynı işi ilerde aynı yerde veya başka bir yerde tekrar yapmaya kalkarsa önce işten ayrılan işçilerini işe alacak, aksi takdirde aradan geçen süre kadar maaşlarını işçilere yeniden ödeyecek.

Ayrıca, mücadelemiz burada bitti ise,sınıf savaşı,sömürüye ve zulme karşı kavgamız devam ediyor, girdiğimiz diğer işyerlerinde de devam edecek.Kendi iktidarımızı kurana dek devam edecek.

Filball işçileriyle yaptığımız röportaj 4.sayfamızda.

HAYDARPAŞA NUMUNE HASTANESİ EMEKÇİLERİNİN AÇIKLAMASI

Kurtuluş Gazetesine,

Gazetenizde,Haydarpaşa Numune Hastanesinde çalışan Hasan Işık arkadaşımızın ölümüyle ilgilibir haber çıkmıştır.Bu haberdeki bazı eksik kalan yerleri açıklamak istiyoruz.

Arkadaşımız, asit içtikten sonra hemen müdahale edilmemiş,tam 4 servis dolaştırılmıştır.İçtiği asiti,etkisiz hale getirmek için hemen baz ihtiva eden ilaçlar verilmesi gerekirken,bilgisizlik ve ilgisizlik nedeniyle bu yapılmamıştır.

Belki bu işlem yapılsa bile arkadaşımız kurtulamayabilirdi Ama Tıp belkilerde değil bilimsel verilerle hareket eder.

Bunun da ötesinde bizce asıl sorulması gereken,böyle kuvvetli bir asitin temizlemek için nasıl böyle sorumsuzca sürahilere koyulduğudur?Adı geçen doktorlar ise gerçek sorumlular değil,sorumsuzluğun-isteyerek ya da istemeyerek- birer yardımcısı olmuşlardır.

Gerçek suçlu ise tüm işkazalarında olduğu gibi kapitalist sistemdir.Onun bir yansıması olan sağlık düzenidir.Emekçileri bu denli aşağılık gören burjuva ideolojisidir.800 Tl.ilaç parasını kim verecek ? diye soranların düşünce tarzıdır.Yoksa o ilaç verilse de verilmese de hastanın durumunda bir değişiklik olmayacaktı.Çünkü reanimasyon servisine geldiğinde artık iş işten geçmiştir. Ama bir doktorun görevi olanaklarının elverdiği herşeyi yapmaktır. Bir saniye bile olsa hastayı fazla yaşatmaya çalışmaktır,içkili olarak hakaret etmek değil.

Yaşamın her alanında olduğu gibi Hasan Işık arkadaşımızın ölümünde de sorumlu olarak burjuvaziyi ve onun insanlık dışı düzenini görüyoruz.Kurtuluşumuz ancak anti-emperyalist,anti-oligarşik demokratik halk devrimiyle olacaktır.Yani kendi düzenimizi kendi ellerimizle kurduğumuz zaman sağlık sömürüsü sona erecek,emekçiler sağlıklı bir yaşama kavuşacaktır.

Sağlık Emekçileri.